

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdē 22. novembrī ...

Nolēma, ka no 01.01.2013., nosakot pirmskolas pedagoga slodzi, papildus tarificē 2 darba stundas nedēļā par vienu darba likmi mācību stundu (nodarbību) sagatavošanai. No 1.01.2013. noteikt šādas pirmsskolas pedagoga algas likmes par 1 slodzi: ja pedagoga algas stāžs ir mazāks par 5 gadiem, tad Ls 290, ja stāžs ir no 5 līdz 10 gadiem, tad Ls 295, ja stāžs ir lielāks par 10 gadiem, tad Ls 300.

Nolēma piešķirt Dundagas novada trūcīgo ģimeņu pirmsskolas vecuma bērniem no 1 gada vecuma Ziemassvētku paciņas, iegādājot fasētas paciņas līdz Ls 3. Piešķīra Ls 150 Ziemassvētku pasākuma norisei. Piešķīra novada pirmsskolas izglītības iestāžu (PII) bērnu brīvā laika aktivitāšu rīkošanai (Ls 240 — sniega lāpstīņu, ragaviņu un grābeklīšu iegādei. Nākamā gada budžetā kultūras pasākumu plānā paredzēja naudu 1–6 gadu vecu bērnu Ziemassvētku pasākumiem.

Nolēma no papildu ienākošiem līdzekļiem piešķirt Ls 355 sporta un jaunatnes budžetam.

Piešķīra papildlīdzekļus infrastruktūras uzlabošanai — Ls 872,23 durvju iegādei un uzstādīšanai *Mazajā skolā*, Ls 1252,24 durvju un revīzijas skapīša iegādei un uzstādīšanai Pils ielā 5, Ls 643,22 pils siltumtrases remontam un līdz Ls 3000 — atsevišķu apskaņošanas iekārtas elementu iegādei Kultūras centram.

Piešķīra Ls 3715,40 *Lielās skolas* sporta zāles apgaismojuma ierīkošanai.

Atļāva Saimnieciskā dienesta vajadzībām iegādāties trimmeri līdz Ls 500 un 3 nojumes kopsummā līdz Ls 600.

Nolēma piešķirt Ls 637,72 līdzfinansējumu biedrībai *Dundagas Sendienas projekta Dundagas senioru dzīvespriekam un aktīvai darbībai* īstenošanai.

Nolēma iegādāties 200 metru apmaļu izbūvei Īsajā ielā, piešķirot Ls 2000.

Nolēma izstrādāt tehnisko projektu apgaismojuma ierīkošanai Maijā ielā Dundagā.

Nolēma norakstīt pašvaldības automašīnu VW Passat FK 9064.

Nolēma piedzīt nekustamā īpašuma *Lauskas* nodokļa Ls 172,49 parādu.

Nolēma, veidojot 2013. gada budžeta projektu, ņemt vērā iesniegtos līdzekļu pieprasījumus invalīdu apvienībai *Cerība*, biedrības *Līvōdīt* — Līvu (lībiešu) savienība — Mazirbes un Kolkas nodaļām, pensionāru apvienībai *Sendienas*, biedrībai *Dundagas bērnu dienas centrs «Mājas»*.

Apstiprināja draudzes *Prieka* vēsts veiktos ieguldījumus telpu remontā Pils ielā 9 un samazināja telpu nomas maksu par Ls 757,51.

Noteica nomas maksas pašvaldības telpām mēnesī bez PVN par kvadrātmētru: Dundagas tautas namā Ls 0,35; PII *Kurzemīte* Ls 1,40; Mākslas un mūzikas skolas telpu grupai Ls 0,90; Dundagas veselības centrā Ls 0,15. Nomas maksu vienai dienai nosaka, dalot mēneša nomas maksu par vienu kvadrātmētru ar attiecīgā mēneša dienu skaitu.

Nolēma grozīt Kolkas pagasta pārvaldes nolikumu.

Piekrita sadalīt nekustamos īpašumus *Jugumegi* un *Avenāji*.

Atļāva izstrādāt zemes ierīcības projektus nekustamo īpašumu sadalīšanai: *Slīteres nacionālais parks* — 5 daļās, *Medņi* — 3 daļās un *Klārmuiža* — 2 daļās.

Nolēma par Dundagas novada Ilgtspējīgas attīstības stratēģijas un Dundagas novada Attīstības programmas izstrādes vadītāju apstiprināt Nekustamo īpašumu apsaimniekošanas un projektu ieviešanas nodaļas projektu vadītāju Gunti Kļaviņu.

Izveidoja Dundagas novada Ilgtspējīgas attīstības stratēģijas izstrādes darba grupu un tajā iekļāva domes un pašvaldības pārstāvjus: domes priekšsēdētāju Guntu Abaju, izpilddirektoru Mareku Griciku, Attīstības

un plānošanas nodaļas vadītāju Lauri Laicānu un projektu vadītāju Gunti Kļaviņu. Nolēma rīkot novada Ilgtspējīgas attīstības stratēģijas projekta sabiedriskās apspriedes: par ilgtermiņa attīstības vīziju, pamatnostādēm un stratēģiskajiem mērķiem — 26.11.2012.; par ilgtermiņa prioritātēm un novada specializāciju — 28.11.2012.; par telpiskās attīstības perspektīvu — 30.11.2012.

Nolēma pagarināt zemes gabalu nomu 4 pieprasījumus iesniegušām personām.

Nolēma nodrošināt novada pašvaldības iestāžu, kas saistītas ar sociālo jautājumu risināšanu, pārstāvju piedalīšanos semināros *Vajadzības un integrācijas iespējas personām ar invaliditāti* un *Personu ar funkcionāliem traucējumiem sociālās integrācijas veicināšana, izmantojot universālā dizaina principus* šā gada decembrī Rojā, Rojas novadā.

Iekļāva pašvaldības amata katalogā Sociālās palīdzības organizatora amatu.

Atbalstīja brīvprātīgo darba rīkošanu Dundagas novadā. Uzdeva sporta un jauniešu lietu organizatorei Aigai Ūdrei sagatavot brīvprātīgo darba vadlīnijas.

Piešķīra novada domes priekšsēdētājam Guntai Abajai ikgadējo atvaļinājumu — 1 kalendāro nedēļu — no 03.12.2012. līdz 09.12.2012. Atvaļinājuma laikā domes priekšsēdētājas pienākumus pildīs vietniece Linda Pavlovskā.

... un 6. decembrī

Ārkārtas sēdē aizklāti balsojot, par domes priekšsēdētājas Guntas Abajas atcelšanu no Dundagas novada domes priekšsēdētājas amata bija nodotas 8 balsis, pret — 4 balsis. Saskaņā ar likuma *Par pašvaldībām* 65. panta trešo daļu dome pieņēma lēmumu Nr. 337 *Par Guntas Abajas atcelšanu no novada domes priekšsēdētājas amata*.

Protokolus pārlūkoja Sandra Kokoreviča

mentāciju rīkot ārkārtas priekšsēdētāja vēlēšanas vairāk izskatās pēc politiskām intrīgām.

Deputāts Aigars Zadiņš vairākkārt jautāja: bet vai ir prāta darbs gāzt priekšsēdētāju tagad, budžetu plānojot? Ir pazīstams teiciens, ka valdība krīt, ja budžetu neapstiprina, bet pašlaik to veido! Vai ir zināms, kurš G. Abajas atstādināšanas gadījumā metīsies iekšā sarežģītajā darbā, kurš ir nākamais līderis un kāda ir viņa programma?

Uz šo jautājumu atbildi neizdevās saklausīt.

Gunta Abaja teica, ka ir bijusi demokrātiska vadītāja, kā savu veiksmi norādīja papildfinansējuma piesaisti novadam, bet arī atzina, ka nav īsti sastrādājusies ar izpilddirektoru un izteica viņam pārmērtumus par pienākumu sliktu pildīšanu. G. Abaja arī bilda, ka viņas pienākums pēc likuma nav darīt izpildstruktūras darbu. Un, ka šādi, atceļot no amata, viņa būtībā tiek sodīta par pašvaldības darbinieku nekvalitatīvu darbu. Vēl sēdē izskanēja doma, ka dažu deputātu rīcība esot pavisam revolucionāra, jo viņi piedalījušies kā iepriekšējā domes vadītāja Aldona Zumberga, tā tagad Guntas Abajas gāšanā. Nu un, te gribētos pavaicāt!? Ko tad darīt, ja asinis mutuļo? Revolucionārisms, ja norobežojamies no padomjulaiku terminoloģijas, jau nav nekas nosodāms!

Bet par ko prieks? Par to, ka nav ne mazāko šaubu, ka *piecīnieka* un pēc tam jau *astotnieka* rīcību vadījusi tikai un vienīgi godprātīga, sacīsim vēl tiešāk, drosmīga vēlme glābt, kas vēl glābjams — domes, pašvaldības un visa Dundagas novada turpmāko likteni. Tas nav pārāk skaļi teikts, jo pavisam nesen komitejas sēdē deputāts Guntis Pirvits (kas šajā sēdē vienīgais no tautas priekšstāvjiem nebilda ne pušplēsta vārda) kaismīgi izsauca: ja, veidojot nākamā gada budžetu, nesamazināsim pašvaldības darbiniekiem atalgojumu, tad mūsu novadu var likvidēt un pie-

Administratīvajā komisijā

6. XI sēdē Nr. 10 komisija izskatīja 2 apstrīdētos Dundagas novada pašvaldības policijas inspektora administratīvā pārkāpuma protokolus — paziņojumus par uzlikto Ls 50 administratīvo naudas sodu par mehānisko transportlīdzekļu pārvietošanos, to skaitā stāvēšanas vai apstāšanās noteikumu pārkāpšanu Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā, pludmalē vai īpaši aizsargājamā dabas teritorijā (LAPK* 57.3 p. 1. d.) **un nolēma abus divus pārkāpuma protokolus — paziņojumus par Ls 50 administratīvā naudas soda uzlikšanu atstāt spēkā un personu sūdzības noraidīt.**

13. XI sēdē Nr. 11 komisija izskatīja 9 administratīvā pārkāpuma lietas, no tām:

3 administratīvo pārkāpuma lietas par pašvaldības saistošo noteikumu Nr. 11 *Par sabiedrisko kārtību* — par atrašanos sabiedriskā vietā ar atvērtu alkoholiskā dzēriena iepakojumu (XII daļas 44. p.) pārkāpšanu — 1 persona administratīvi sodīta ar Ls 10 naudas sodu, 2 personas administratīvi sodītas ar Ls 5 naudas sodu;

3 administratīvā pārkāpuma lietas par bērnu aprūpes pienākumu nepildīšanu, ja tā rezultātā bērns vecumā līdz 16 gadiem izdarījis sīko huligānismu (LAPK 173. p. 2. d.) — personas administratīvi sodītas, izsakot brīdinājumu;

1 administratīvā pārkāpuma lietu par bērna aprūpes pienākumu nepildīšanu, ja tā rezultātā bērns vecumā līdz 16 gadiem atradies dzērumā (LAPK 173.p.2.d.) — persona administratīvi sodīta, izsakot brīdinājumu;

1 administratīvā pārkāpuma lietu par zemes piesārņošanu ar notekūdeņiem (LAPK 58.p.) — persona administratīvi sodīta ar Ls 50 naudas sodu;

1 administratīvā pārkāpuma lietu par nepilngadīgas personas atrašanos alkoholisko dzērienu ietekmē (LAPK 171.1 p.1.d.) — persona administratīvi sodīta, izsakot brīdinājumu.

Dace Kurpniece, komisijas sekretāre

* LAPK — Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodekss.

vienot Ventspilij!

Jā, jā, skatīsimies patiesībai acīs, lai cik rūgta tā arī būtu! Īsti nesapratu, vai mūs pievienos pilsētai vai novadam, tas varbūt arī nav tik svarīgi. Galvenais — bail pat iedomāties, ka duņdžiniem un kolčiņiem nāktos zaudēt savu identitāti un saukties par... ventīņiem! Tad, visticamāk, arī Dundagas novada deputātiem vairs nebūtu tautas priekšstāvju statusa... Pat ar neapbruņotu aci ir redzams, ka tas būtu vismaz trīsreiz briesmīgāk par pasaules galu. Vai pat četrrēiz.

Par laimi, arī šīs briesmas tagad ir novērstas, un mūsu visu nākotne ir drošās rokās. Tieši kurās, tas palika nezināms, bet lai tas nelaupa mums naktsmieru! Atgriežoties vēl drusku pie atstādināšanas sēdes, ir taču saprotams, ka *astotnieku* vadījusi tikai un vienīgi atbildība savu vēlēšanu, nodokļu maksātāju priekšā. Ja kāds kaut uz sekundes tūkstošdaļu iedomātos, ka iemesls varētu būt godkāre, atriebības alka, varaskāre, visāda veida savtīgums, tad tā būtu visaugstākā mērā nosodāma nekrietnība. Jo tā taču nedrīkst būt, vai ne, tautas izraudzīti priekšstāvji taču tā nekad nedarītu?

Tāpat kritiku neiztur apgalvojums, ka Ziemassvētku priekšvakarā vajadzētu atturēties no ārkārtas pasēdēšanas. Padomāsim ar prātu! Cik tad tālu — jau Lieldienas! Tad ar roku var sasniegt Jānu. Kur nu vēl valsts svētki, par visādiem Pēteriem, Mārtiņiem un Miķeļiem nemaz nerunājot. Tad jau vispār kalendārā neatradīsim brīvu brīsnīņu drosmīgai, principiālai rīcībai!

Kas tālāk? Miers virs zemes...

Jā, bet kāpēc visā Dundagā ir apmākušās debesis? Tāpēc, ka tā vienkārši bij! Tāpēc, ka dzīvojam ziemeļu valstī, bet dienvidu zemē, saulainajā Spānijā, debesis ir skaidras.

Alnis Auziņš

Visā Dundagā ir apmākušās debesis

6. XII plkst. 8.00 no rīta ārkārtas domes sēdē pēc 5 deputātu pieprasījuma izskatīja vienīgo darba kārtības punktu — par Guntas Abajas atļaišanu no domes priekšsēdētājas amata. Balsojumā ar florbola cienīgu rezultātu 8:4 Gunta Abaja arī tika atcelta. Lēmumprojektā minētais iemesls: «Domes priekšsēdētāja Gunta Abaja, nespējot nodrošināt labu pārvaldību domes un pašvaldības darbā, ir radījusi situāciju, kas apdraud pašvaldības uzdevumu izpildi».

Pirms tam bija drusku parunāšana.

Vispirms vārdu lūdza Ansis Roderts: «Es centos noskaidrot iemeslus, kāpēc ir ierosināts atstādināt Guntu Abaju no domes vadītājas amata. Ja pareizi sapratu, galvenais iemesls ir nespēja vadīt domi. Sēdes esot destruktīvas. Man prātā nāk nesens notikums no novada dzīves. Lai uzlabotu klases bērnu spēju veidot savstarpējās attiecības, audzinātāja, saskaņojot to ar direktori, izlēma pieaicināt psihologu. Bet starp vecākiem šķita, ka labāk ir nomainīt skolotāju vai direktori, varbūt pat vispār likvidēt skolu, nekā uzlabot bērnu prasmes.

Ja deputāti neprot konstruktīvi strādāt pie viena galda, tad tiešām ierosinu pieaicināt speciālistu, kas jums to palīdzēs izdarīt. Šobrīd jūs izskatāties kā nerātņa klase, un, līdzko skolotājs pagriezīs muguru vai palaidīs grožus vieglāk, sākas apmētāšanās, apsaukšanās un ķircināšana.

Vai pie šī galda nesēj pieauguši cilvēki, kuri, pretēji skolēniem, spēj nest pilnu atbildību paši par saviem vārdiem un uzvedību? Pretējā gadījumā jājautā: vai atbilstat šim amatam? Manuprāt, ierosinājums atstādināt Guntu Abaju no amata parāda to deputātu vārdus un uzvārdus, kuri nav spējuši būt konstruktīvi, vēl mazāk — nav spējuši veidot konstruktīvu gaisotni un savu atbildību tagad uzvel domes priekšsēdētājai».

Pēc tam deputāte Asja Felta aicināja piecus deputātus, sēdes ierosinātājus — Ēriku

Bērzkalnu, Benitu Osi, Gunti Pirvitu, Unu Silu un Aldonu Zumbergu — pamatot savu rīcību. Dzirdējām dažādus pārmērtumus, kā vienu no biežākajiem — Guntas Abajas pārāk maigu vadības stilu — gan pret speciālistiem, gan vadot domes sēdes, kuru gaita pēdējā laikā esot nekonstruktīva, lēmumus vairs nevarot pieņemt, un tam nu reiz jādara gals. Deputāte Benita Ose teica, ka tur daudz ko nav piebilst — ir pieprasījums, un tad jau balsojums parādīs, kas un kā. Deputāts Ēriks Bērzkalns kā vienu no kļūdām pieminēja nepareizo pieeju, sadalot 30000 tūkstošus, jo pats princips nav pienācīgi izspriests, un pati izvēle esot bijusi mehāniski matemātiska. Deputāte Linda Pavlovskā kā vienu no kļūdām norādīja to, ka priekšsēdētāja pati darījusi speciālistiem uzdotos darbus. Deputāte Smaida Šnikvalde pieminēja neveiksmīgo attīstības programmas izstrādi. Deputāte Una Sila norādīja: ja nav savstarpējas uzticības, tad strādāt nevar. Deputāts Aldons Zumbergs atgādināja, ka pēc pašvaldību vēlēšanām pozīcijā nonākusī deputātu grupa, kuru saraksti saņēmuši vislielāko tautas atbalstu un tā izraudzījusies domes vadītāju, savukārt pēc G. Abajas nākšanas pie varas izveidojusies sava veida mazākuma valdīšana, un tagad redzams, ka tā nenodrošina domes darbu.

Deputāte Tija Liepa norādīja, ka budžeta izveides stadijā un apmēram pusgadu pirms pašvaldību vēlēšanām gan drīzāk būtu visiem jāstrādā, steigā un ar neskaidru argu-

Griežu laiks

Ziemassvētku nepasaka

Dzīvoja reiz tālā Ziemeļnekurzemes meža vidū 13 vēlēti rūķi, kas no savām ikdienas rūpēm brīvajā laikā centās darīt arī savus tiešos rūķu pienākumus. Darba bija daudz, un visi centās, cik nu kuram spēka un prasmju. Nelaime tik viena — lai arī apstākļi mežā bija kā radīti lieliem darbiņiem (bija atvēlēta gan silta mājiņa, gan galdiņš, gan ļauts visādu darbarīkus lietot, arī balvas regulāri deva), strādāšana nevedās pārāk raiti.

Gandrīz ikkatrs no rūķiem bija lielisks savā amatā — kurš laipns, kurš dedzīgs, kurš izveicīgs vai attapīgs, katram bija atvēlēta sava vieta. Tomēr darbiņi augstā rūķu mērķa — sava meža apsaimniekošanā — pagalam neveicās. Katrs centās rādīt, ko māc un prot, lika lietā visas savas prasmes, bet — nekā.

Noskaņojums drūms, rūķu kolektīvā sākās strīdi un gaušanās: tu naktī skaļi krāc, tev gaita gausa, bet tu blodiņu netīru atstāj...

Domāja rūķi — kas par nelaيمي, kāpēc mums tik smagi? Kāpēc citos, kaimiņu mežos, tādi paši darbiņi veicas viegli? Daži nosprida, ka pie vainas varētu būt vadošā rūķīša pārāk sarkanais deguns. Tas noteikti nav piemērots mērķa sasniegšanai un ir vainojams visās neveiksmēs! It kā jā, un ar lielu sparū un dziesmiņām darbi atsākās un likās, ka līdz labklājībai un laimei mežā nav tālu. Tomēr — atkal nekā, jo pēc neilgas darbošanās kļuva pilnīgi skaidrs, ka ar tik bālu degunu kā jaunajam vadošajam rūķītim panākumus negūt nekad.

«Nu kas tā par sodību?» — sūkstījās rūķi,

arī biežais mežs skumjās noelsās, saprotot, cik tas ir grūti — būt vēlētiem rūķiem.

Dažiem sāka likties, ka kaut kas nav kārtībā ar darbarīkiem. Vienam ar cirvi bija grūti naglu iedzīt, citam izkopts malkas gatavošanai likās patrula, vēl kādam ar lāpstu neērti rakt. Viss kaut kas traucē! Arī vienīgais zir-dziņš, kam ik dienu sadarīto darbiņu vezums pa mežu jāvelk, nelikās gana labs, tāpat kā, šķiet, arī ragutiņas neslīd tik klusi un gludi, kā gribētos.

«Ak, kaut tā ziema ātrāk beigtos! Tad mēs krietni atpūtosimies, saņemsimies, un nākamziem ar jaunu sparū darbi noteikti aizies kā no rokas!» rūķi teica cits citam, un arī mežs piekritoši šalca līdz.

Tā nu ritēja

rūķu dienas tālajā Ziemeļnekurzemes meža vidū — strīdoties, dusmojoties citam uz citu, ik pa laikam šo to arī padarot, lai mežs ziemas laikā galīgi postā neaizietu. Un visi ar nepacietību gaidīja jauno ziemu, kad noteikti veikties daudz labāk.

Bet mežs — mežs jau nekur nepaliks, tas pagaidīs — jaunu ziemu, jaunus rūķus...

Aldis Pinkens

Lielais Jēkabs Pāces Vilnas fabrikai!

30. XI Kurzemes tūrisma asociācijas augstāko gada tūrisma apbalvojumu nozarē Ražots Kurzēmē 12 pretendentu vidū ieguva Dina Derkevica SIA Vilnas fabrika. Ap-sveicam Dinu un visu Pāces ražotnes saimi ar augsto novērtējumu!

Kuldīgas kultūras centrā balvas saņēma labākie uzņēmēji vēl arī 7 citās kategorijās: *Dižā dizaina viesnīca Kurzēmē* — viesu nams SPA *Ainavas* no Tukuma novada; *Dižais muzejs Kurzēmē* — Jaņa Rozentāla Saldus muzejs; *Tūrisma dižā mājas lapa Kurzēmē* — www.sevensisters.lv; *Dižā Kurzemes beķereja* — konditoreja Miko Saldū; *Dižais ekopiedāvājums Kurzēmē* — *Suitu maize* Alsungā; *Dižais Kurzemes pasākums* — *Koka kuģu festivāls Mērsragā*; *Par dižo ieguldījumu tūrisma attīstībā Kur-*

zemē — Ingrīda Smuškova no Tukuma TIC.

Pāces *Vilnas fabrikas* īpašnieks Dins Derkevics, pateicoties par augsto novērtējumu, uzsvēra visa 15 cilvēku kolektīva ieguldījumu. Pirms pāris gadiem, pārņemot ražotni no tēva, Dinam vilnas pārstrāde bija tumša bilde. Tagad viņš ražošanu pārzina no «a» līdz «z». Dins izvirzījis trīs principus, ko arī strikti ievēro: iepirkt Latvijas aitu vilnu, mazgāt to ar sāli un ūdeni kā senās dienās un pirkt ekoloģiski vislabvēlīgākās krāsas no Šveices. Pāces

ražotnē visi dzīvo kā viena ģimene: kopā strādā, kopā svin jubilejas. No paša sākuma Dins strādājošiem uzsvēris, ka ir uztverams kā darbabiedrs, kam katru brīdi var pateikt savas pārdomas un priekšlikumus.

Dins atklāja, ka tagad viņam ir trīs ļoti nozīmīgas, sirdij tuvas balvas: pērn iegūtā Dundagas ļaužu un pašvaldības atzīnība, portāla *ziedot.lv* balva un tagad *Lielais Jēkabs*, kura jaunais veidols ir iespaidīga monēta, veidota pēc hercoga Jēkaba 1644. gadā Jelgavā kaltā sudraba dāldera līdzības.

Nākamvasar iecerēts pašu spēkiem atjaunot vecāko, 1928. gadā ražoto, fabrikas mašīnu. Pēc ir meistari, kas prot visu! Daudz pūļu Dins ieguldījis, veidojot un daudzino *Vilnas fabrikas* tēlu. Pācenieki sekmīgi piedalījies Sīlteres ceļotāju dienās, un par tūristiem

kopumā Dins bilst, ka šogad pēc 2000. apmeklētāja pārstājis skaitīt. Bet dzija — fabrikas gala produkts — nonāk dažādās Eiropas valstīs, Krievijā un reiz aizceļojusi pat uz Austrāliju, lai gan austrāliešiem dzijas aizvešana izmaksājusi daudz dārgāk par pašu preci.

Pa vidu laureātu sveikšanai publika baudīja jaunā čellista Jura Kļaviņa meistarību, Jāņa Buķeļa azartu, Kuldīgas kultūras centra ansambļa *Solem* balsu dzidrumu un deju studijas *Focus* jaunības patiesumu, kā arī Kuldīgas novada aktieru asprātīgos skečus — pieteikumus. Vakara īpašais viesis — Kurzemes rokmūzikas klasiķis Igo — priecēja ar pavisam jaunām dziesmām no Kuldīgai veltīta albuma.

Alnis Auziņš

Ūdenssaimniecības projektā

Stāsta projekta vadītājs Guntis Kārklevalks.

Pašlaik (10. XII) notiek rakšanas darbi. Divas trešdaļas no tiem jau pabeigti, palikusi vien rakšana Puķu ielā un vidusskolas ūdensvada pieslēgums, jāierīko trīs jauni elektroenerģijas pieslēgumi kanalizācijas sūkņu stacijām un, protams, labiekārtošanas darbi. Ceram, ka tuvākajā laikā ierīkos pieslēgumus kanalizācijas sūkņu stacijām, lai varētu palaist uzbūvēto kanalizācijas sistēmu, kas pievienos kopējam kanalizācijas tīklam visu MRS rajonu un Pils ielas tālāko galu. Jāasfaltē vēl Īsajā ielā un Meža ielā. Tranšeju vietas piebērs ar šķembām un pieblīvēs tādā līmenī, kā atrodas asfalta segums. Asfaltu tagad vairs uzklāt nevar. Ir pilnībā noasfaltēta Pils iela. Ņemot vērā laikapstākļus, asfaltēšanas un labiekārtošanas darbi ir atlikti uz pavasari. Tie vēl jāveic, piemēram, Skolas ielā, pie bērnu dārza *Kurzēmīte*, gar Pils un Brīvības ielu. Ja līdz jaunajam gadam būs siltāks laiks, tad centīsies sakārtot arī ietves.

Ļaudis reizēm nav apmierināti, ka sētas izraktas un uzreiz nav sakārtotas. Te jāteic, ka būvdarbi ir sadalīti 2 daļās: rakšanas un pēc tam ceļa un teritorijas sakārtošanas darbos. Vispirms viena brigāde rok tranšeju, liek caurules, aizber tranšeju, pēc tam nāk cita brigāde un sakārto teritoriju un atjauno ielas, kurās rakts. Tāda ir izmantotā tehnoloģija. Darbinieki ir specializējušies. Viena lieta ir precīzā līmenī ielikt cauruli, cita — ietvju un ceļu būve. Tā tikai izskatās, ka neizdara līdz galam. Nekas arī nepaliks nepabeigts. Vēl darāmie darbi naudas izteiksmē ir mazāk nekā desmitā daļa no visas summas. Protams, zināmas neērtības šajā ziemā mums vēl būs jāiztur.

Te gan jāatgriežas pie projekta pirmsākumiem. Projekta 2. kārtu, ko šajā gadā veicam, uzsākt varējām tikai tāpēc, ka mums palika pāri nauda no 1. kārtas. Taču, lai to varētu apgūt, bija jāiziet cauri procedūrai, kas prasīja pietiekami ilgu laiku: bija jāaskaņo ar Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministriju, jāaktualizē tehniski ekonomiskais

pamatojums, iepirkuma procedūra. Civiltiesiskais līgums mums bija līdz 21. novembrim, tāpēc vajadzēja darbus uzsākt šajā gadā. Būvdarbiem pašiem laiks palika tikai 5 mēneši. Tagad gan esam līgumu pagarinājuši līdz 2013. gada 1. jūnijam. Varbūt pietrūka pāris nedēļu, varbūt tikai viena, lai visu pabeigtu. Būvniekam neko pārmest nevaram, jo darba apstākļi viņiem bija sarežģīti: no zemes nācās izrakt milzīgus akmeņus, vietām bija augsts gruntsūdens līmenis. Arī tehnika lūza, un to nācās vest uz remontu un atpakaļ.

Šajā projekta kārtā divu gadu laikā no tehniski ekonomiskā pamatojuma līdz būvdarbu uzsākšanai būvdarbu izmaksas paaugstinājās divas reizes, tāpēc nācās samazināt darbu apjomu uz pusi no iecerētā. Sākumā bijām plānojuši ūdens un kanalizācijas tīklu rekonstrukciju Liepu, Lauku, Krišjāņa Barona un Pāces ielā, kā arī aizvilkt ūdens tīklu un rekonstruēt kanalizācijas tīklu uz Dakterlejas ielu. No tā nācās atteikties, jo izmaksu paaugstināšanās dēļ nepietika naudas. Projektā atstājām tos posmus, kur paredzēti visvairāk jaunu pieslēgumu. Tā ir arī Eiropas Savienības prasība.

Ieguvumu no projekta novadā ir daudz, tādēļ vien ir vērts paciest pagaidu neērtības. Kanalizācijas tīkli un ūdensvads Dundagā bija pietiekami veci, tagad uz Dundagas centru un MRS rajonu aizvilkt jaunais maģistrālais ūdensvads un ierīkota kanalizācijas sistēma. Kur kādreiz radās plīsumi, tādiem vairs nevajadzētu būt. Mums jādomā gan, ko kanalizācijas caurulē iemetam, ieberam vai iegāžam. Ar kameru pārbaudot jaunierīkoto kanalizācijas cauruli, pārsteidza pretī peldoša renģe...

Īsajā ielā noņēma ietvju malas. Pašvaldība iegādājās jaunas, bet uzliks būvnieki. Skolas ielā būs jauns trotuārs no bruģakmens. Pašvaldības materiāls, būvnieka darbs. Viņi to darīs par projektā paredzēto naudu. Tāpat būvnieks sniedz ienākumus mūsu novada

leguldījums tavā nākotnē

uzņēmējiem: kamēr viņi šeit strādā, viņi arī dzīvo, tātad nakšņo, ēd, iepērkas veikalos un pērk degvielu.

Satraukumu rada ūdenssaimniecības projekts Kolkā. Tas ir ERAF projekts, ko atbalsta uz noteiktu iedzīvotāju skaitu. Iepirkums jau bijis divas reizes, bet neviens būvnieks nav pieteicies. Kad projektu sākām, mainījās cenas, un par paredzēto naudu vairs nevarējām iecerēto uzbūvēt. Kolkas īpatnība vēl tā, ka lielu apjomu no notekūdeņiem dod ražošana, bet ES projekti ražotājus neatbalsta. Visas attīrīšanas iekārtas vajag lielākas, tas

pasākumu sadārdzina. Iedzīvotājiem vien varētu izdarīt daudz vairāk. Kā to līdzsvarot, tas būs šodienas un nākotnes politiku uzdevums.

Darāmā Kolkā vēl ļoti daudz. Pirmajā kārtā paredzēts rekonstruēt notekūdeņu iekārtas, bet tīklu rekonstrukcijai naudas neatliek. Tām vajadzīga pietiekami liela summa. Tīklu rekonstrukcija jāatstāj nākamajiem darbiem. Ar membrānu filtriem iegūstam tīru, gandrīz destilētu ūdeni, bet, kamēr tas plūst pa vecajām caurulēm, nonākot pie iedzīvotājiem, ūdens atkal ir netīrs.

Dundagā notekūdeņu attīrīšanas stacijas baseinus pēc kāda laika arī vajadzēs rekonstruēt, tomēr tie nav tik kritiskā stāvoklī kā Kolkā. Dundagā arī tīkli ir jaunāki un labākā stāvoklī.

Diāna Siliņa

Par atkritumu apsaimniekošanu

Nekustamo īpašumu un projektu ieviešanas nodaļas vadītājs Guntis Kārklevalks:

— Lai mūsu iedzīvotāji iekļautos atkritumu apsaimniekošanā, pašvaldības policijas inspektors Jānis Simsons jau ir apbraukājis daļu novada un interesējies, vai cilvēki ir iegādājušies marķētos atkritumu maisus vai noslēguši atkritumu apsaimniekošanas līgumus. Tas mudinājis iedzīvotājus noslēgt vairāk līgumu ar atkritumu apsaimniekotāju vai arī iegādāties maisus.

Drīz beigsies lielais 9 pašvaldību atkritumu apsaimniekošanas iepirkums. Nākamvasar Dundagas novadā būs cits apsaimniekotājs, jauni līgumi un jaunas cenas. Jaunais piedāvājums ir uz pusi lētāks. Pēc jaunā apsaimniekotāja nosaukšanas vēl 3 mēnešus darbosies iepriekšējais līgums, bet tas ne-traucē iedzīvotājus jau tagad noslēgt līgumu ar esošo apsaimniekotāju.

Par konteineru iegādi nekas nav jāmaksā, nauda būs jāizdod tikai par tā izvešanu. Pašlaik par vienu reizi tas maksā Ls 2,60. Otrs variants ir SIA *Ziemeļkurzeme* iegādāties marķētos atkritumu maisus. Tos var nolikt Talsu šosejas ceļmalās atkritumu izvešanas

dienās vai pie konteineriem Dundagas centrā. Ja ir jautājumi, kur un kad brauc mašīnas, droši zvaniet! Telefoni: 63237511 un 29419195.

Sods par neiekļaušanos atkritumu apsaimniekošanas sistēmā būs lielāks nekā maksa par noslēgtu līgumu vai iegādātiem atkritumu maisiem. Pašvaldībai ir precīza uzskaitē par visiem, kas maisus iegādājas, kas maksā par atkritumu izvešanu daudzdzīvokļu mājās un kas noslēguši līgumus par atkritumu izvešanu. Vācam informāciju un domājam, kā arvien vairāk šo sistēmu uzlabot.

Aicinām arī privātmāju iedzīvotājus un uzņēmējus nemest atkritumus konteineros, kas atrodas pie daudzdzīvokļu mājām. To iedzīvotāji maksā par šo konteineru apsaimniekošanu. Katram jāmaksā pašam, nevis jādzīvo uz citu rēķina.

Lai nenonāktu līdz nevajadzīgām domstarpībām, vēl ir atlicis laiks noskaidrot un izvēlēties, kā darīt.

Uzklausīja Diāna Siliņa

Līvõ āiga • Līvu laiks

Tas bija slēpies un gaidījis īsto laiku...

Se vòļ puggõn mõn alā ja vòdliz òigizt aigõ...

Kristu Greiško neklātienē pamanīju jau pirms pāris gadiem — lībiešu norisēs. Krista nāk no Dundagas, senākos radurakstos — no Košraga, no Kolkas. Tagad Krista dzīvo un strādā Rīgā, maģistrantūrā Rīgas Tehniskajā universitātē studē uzņēmējdarbību un vadībzinības. Bet dosim vārdu viņai pašai!

— Bērniņas un skolas gadi Dundagā palikuši ļoti gaišās atmiņās. Vecāki mums abām ar māsu vēlējās dot to, kas pašiem bērniībā nebija pieejams vai varbūt pat pietrūcis. Tēti, jūrnieku, vienmēr gaidījām mājās ar visādiem labumiem. Nevaru gan teikt, ka biju izlutināta, jo vecāki iemācīja arī uzdotos darbus padarīt.

Skolas laikā tvēru visu iespējamo — mūzikas skolu, mākslas skolu, dejošanu, vingrošanu, svētdienas skolu... Tomēr vienīgais, kam pa īstam pieķēros un ko pabeidzu, bija mūzikas skola. Spēlēt klavieres bija mans sapnis, kas piepildījās. Pirmais gads bez sava instrumenta bija grūts, bet jau nākamajā gadā man to nopirka. Klavier spēle acīmredzot bija pirmais mērķis, ko pati sev biju izvirzījusi un ko arī sasniegzu. Negāja viegli, bet ne reizi neuznāca doma pamest.

Par vidusskolu ir vislabākās atmiņas. Vēlāk nācies dzirdēt, ka bērniem labi neiemāca, ka neesot pareizā attieksme... Skolotājus nav ko vainot! Pamats vispirms jāieliek vecākiem, tad arī bērns skolu uztvers atbildīgāk.

— Kādas ir jūsu lībiskās saknes?

— Mana dzimta, Bernšteini, nāk no Košraga. Lībiešu valodas skolotājs un Kolkas skolas direktors Kārlis Bernšteins bija mana vecvectēva Augusta Bernšteina brālis. Mans opaps Voldemārs Bernšteins dzimis un uzaudzis Košragā 9 bērnu ģimenē. Voldemāra meita Vineta — mana mamma — arī visu bērniības un skolas gadus pa vasarām pavadījusi Košragā pie vecvecākiem. Iekšējās sajūtas un emocijas esmu savas mammītes bērniības vietu un taku mantiniece.

Pagājušā gadsimta 90. gados, kad sākās zemes reforma, mamma tur pamazām atgriezās jau ar izveidoto ģimeni — ar mani, māsu un tēti. Vienu gan pateikšu. Lai atgūtu vectētiņa zemi pilnībā (kas saucas *Kūvali*, latviski — *Mēnsgaismas*), mammai bija sūri un grūti jācīnās — gadus 7 cauri tiesas procesam. Lai tas paliek uz dažu cilvēku sirdsapziņas. Mammai tas prasīja ļoti daudz... Tas jo īpaši Košragu padarījis par sirdij tuvu vietu gan man, gan tētim un mātai. Man varēja būt gadi 8, kad uz turieni sākām braukāt, sākumā pa dienām, vēlāk jau paliekot teltīs. Pat sirdsmājiņas nebija! Mamma ar tēti tur iekopa dārzu un pārējo teritoriju. Mēs, bērni, šo to palīdzējām, bet reizē to atceros kā bezrūpīgu laiku. Pamazām Košragā iemīlēju katru vietīņu, sākot ar kadiķiem un priedēm pie mājas un beidzot ar Košraga moliņu. Tagad Košrags ir mana vērtība. Man tas pat saistās savā ziņā ar patvērumu. Kad gribas būt viena, baudīt klusumu, jūru, meža smaržu, tad kāpjju automašīnā un braucu turp.

Mana ome no mammas puses nāk no Kolkas lībiešu – latviešu ģimenes. Tur tēvs bijis stingrs Latvijas patriots, tāpēc lībiskais šajā ģimenē nav īpaši izcelts. Kolkas ciema policists pirms Otrā pasaules kara bija mans vecvectēvs Augusts Grīnvalds, cienījams un godājams vīrs. Labs gleznotājs, mājās glabājušās daudzas viņa gleznas. Bijis Kristu māju saimnieks. Tad — izsūtīšana... Mana ome, viņa meita, vēl joprojām, aizbraucot uz Kolku, vēlas piebraukt pie savas bērniības mājas, kaut vai apskatīt no ārpusē. Tur sen jau ir citi īpašnieki...

Manī pašā tek dažādas asinis. Ome no tēva puses bija ukrainiete, bet opaps nācis no Latgales. Tātad esmu ar somugru, slāvu un baltu radu gēniem.

— Kā jūs savu lībiskumu sākāt pa īstam apzināties un kopt?

— Mamma ļoti gribēja, lai mēs ar māsu

iemācītos valodu. Neuzspieda, tas viņai bija klusais sapnis. Mazirbē sākās lībiešu valodas nometnes, un mamma vēlējās, lai mēs tās apmeklētu. Tomēr vienmēr atradās kādi iemesli, lai nepiedalītos. Mamma bija dabūjusi Zojas Sīles mācību materiālu. Alfabēts, pāris vārdu, katrā lappusē sava tēma un dzejolis. Vēl tagad tas mājās saglabājies. Grūti jau pusaudzīm saņemties! Dažus vārdus abas ar māsu iemācījāmies, tikpat ātri arī aizmirsām. Lāgā tak nezinājām, kā tos izrunāt. Jau pēc kāda laika tikām pie *Latviešu-lībiešu-angļu* sarunvalodas vārdnīcām. Kad Košragā mums kaimiņos apmetās Helmī un Dainis Stalti, tad mamma viņiem jautāja, vai nav kādi lībiešu valodas materiāli. Kaimiņi uzdāvināja vārdnīcas. Es tās ieliku plauktā, nenojauzdama, ka pēc gadiem 8 man tās noderēs.

Tas notika it kā sagadīšanās pēc. Kādu dienu darbā bija brīvāks brīdītiņš, un es internetā meklētājā ierakstīju lībiešu vārdu. Uzgāju, ka ir lībiešu portāls *livones.lv*, pamazām aizrakos līdz paziņojumam, ka Īpašu uzdevumu ministra sabiedrības integrācijas lietās sek-

• Līvu karoga svētkos Ventspilī 2008. gadā. Pirmajā rindā no kreisās: Ilze Bernšteina (Voldemāra Bernšteina mazmeita), Kristas ome Ilona Bernšteine, Voldemārs Bernšteins un Monta Kyjatkovska (Voldemāra mazmeita), aizmugurē Krista Greiško un Inerta Kyjatkovska (Voldemāra jaunākā meita).

Jāņa Medņa foto

retariāts rīko lībiešu valodas kursus. Šķiet, tā bija 2006. gada nogale, kad sāku mācīties pie Ērikas Krautmanes. Vēlāk — 2 profesionālas valodas mācības nometnes pie profesora Tīta Reina Vītso. Kopš tā laika lībiešu valodu dzirdēju jau vairāk vai mazāk sev riņķī. Mamma noteikti būtu priecājusies...

— Kā izpaužas jūsu lībiskā piederība?

— Par to daudz esmu domājusi: kāpēc man pašai tik ļoti gribējās apzināt savas lībiskās saknes? Acīmredzot zemapziņā tas bija slēpies un gaidījis īsto laiku. Uzskatu, ka jebkuras kultūras ciešāka iepazīšana sākas ar valodas apguvi. Tā pamazām sāku mācīties valodu, pat nepamano, ka esmu jau ciešāk

iesaistījusies lībiešu sabiedrībā. 2008. gada sākumā Julgī Stalte uzaicināja mani pievienoties Līvu savienībai. Aizgāju uz pirmo kopā sanākšanu jaunajā gadā, tā reize spilgti palikusi atmiņā. Pēc tam tuvāk iepazīnos ar Jāni Medni un Dāvi Staltu. Nākamajā gadā nodibinājās jauna organizācija, Līvu fonds (LF), un arī es tajā nedaudz iesaistījos. Piepalīdzēju Dāvim darbos, veidojot dažādas tāmes, vēl šo to lietvedībā un citā dokumentācijā. Oficiāli nekad neesmu bijusi LF grāmatvede, lai gan atsaukos Jāņa Medņa piedāvājumam veikt projekta *Bōjk 2010* grāmatvedības daļu. Projekta galvenais mērķis bija izveidot un izdot dokumentālu DVD filmu par līvu jaunietiem, kas vienu nedēļu mācās valodu un kopj savu lībisko identitāti. DVD izdevums bija papildināts ar intervijām, fotogrāfijām, kultūrvēsturiskām atsaucēm par līviem Latvijas teritorijā pagātnē un mūsdienās. Projektā piedalījās jaunieši no Ziemeļkurzemes, Rīgas un Vidzemes. Ļoti jaukas ir atmiņas par tikšanos ar profesoru T. R. Vītso, par mūsu, 21 jauna cilvēka, cenšanos runāt lībiski no rīta līdz vēlam vakaram. Jā, arī līdz mām ausīm pēc projekta nonāca runas, ka tā naudu izšķiežot vējā... Nebiju šīs idejas ierosinātāja, bet pieslēdzos un aizdegos. Vēlāk birokrātiskās atskaites prasīja milzum daudz laika, atalgojums bija simbolisks. Bet tas viss nemazina motivāciju turpināt.

— Tātad valoda jums ir svarīga?

— Mans sapnis ir to pilnveidot. Ja nerunā, tad valoda izplēn. Runājot, dziedot, apmeklējot pasākumus, to kopj. Nesen LS Rīgas grupas sapulcē spriedām, ka paši varētu veidot runāšanas vakarus, kaut vai reizi mēnesī. Z. Sīle vai Ē. Krautmane sagatavotu kādu tēmu, ko visiem kopīgi apgūt, parunāt, palasīt. Jāuzteic Linda Zonne-Zumberga ar vīru Reini Zumbergu, kas pie sevis mājās rīkoja runāšanas vakarus. Diemžēl aizņemties dēļ uz šiem vakariem tā arī neaizgāju.

Esmu ļoti optimistiska, taču apziņos, ka lībiešu valoda pamazām izzūd. Lai kā to gribētos saglabāt, tas ir tikai laika jautājums. Nav iespējams to atdzīvināt bijušajā līmenī. Var jau saviem bērniem iemācīt, bet — cik ir tādu ģimeņu? Un, ja pati valodu tikai daļēji zinu, tad ko es varu nodot nākamajai paaudzei? Tas ir mans uzskats. Bet kultūru gan jāturpina izzināt!

— Vai jums ir kāds īpašs lībisks sapnis?

— Jā, ir! Tuvākajā nākotnē gribētu tikt pie sava lībiešu tautas tērpā. Kopš pirmo reizi to 2011. gada Lībiešu svētkos uzvilku, tā sapratu, ko vēlos — autentisko un tieši tumši zilā jūras krāsā. Lībiešu svētkos un Jāņos šo goda tērpu uzvilkt un ar lepnumu nest — tā ir jauka un svēta sajūta! Arī par to Rīgas grupas

• Līvu svētkos 2011. gadā Košragā.

Foto no K. Greiško albuma

biedru sapulcē runājām, proti, tas būtu liels aicinājums — nodarbībās pieaicināt lietpratēju, lai katrs pats darinātu savu tērpu. Sākt ar celainēm un tad pa druska, pa drusciņai. Tādam tērpam taču būtu pavisam cita vērtība! Protams, līdztekus vajadzētu gādāt rotas, kaut vai katru gadu pa vienai. Priecājos, ka tētis ir novērtējis man svarīgo lībisko apziņu, oktobrī dzimšanas dienā ar finansiālu dāvanu novēlot domāt par pirmo lībiešu rotu manā kolekcijā. Tas viss arī veido manu lībisko identitāti.

— Vai avīzē jums ir svarīgi lasīt par lībiešiem?

— Noteikti! Vēl pirms gadiem diviem, kad pati vairāk rosījos lībiešu organizācijās, tas nelikās tik interesanti, jo šķita, ka visu zinu. Tagad esmu mazāk aktīva, un nu man ir svarīgāk no avīzēm uzzināt jaunumus. Īpaši vēlētos lasīt intervijas un stāstus par vecākās paaudzes lībiešiem. Dievs dod tos atrast! Mans opīts arī pēc pases bija lībietis, diemžēl viņu neviens neuzmeklēja, neintervēja... Manuprāt, svarīgi ir uzmeklēt to nelielo vēl dzīvo viedo cilvēku daļu, kas spēj dalīties dzīves bagātībā.

— Cik cieša jums tagad saikne ar dzimto pusi?

— Zudusi tā nav! Ziemā retāk atbraucu, vasarā — biežāk. No savas dzimtas puses negrasos atsvešināties. Brīžiem iedomājos, ka labprāt pārvāktos uz dzīvi Košragā. Ja varētu dzīvi nokārtot tā, ka 3 dienas pavadu Košragā, 4 — Rīgā, tas būtu ideāli. Jā, pagaidām tas tāds sapnis...

— Man lībieši šķiet lieli (arī augumā), stipri, skarbi, lepnī, nepieķāpīgi un arī nevienprātīgi. Kā liekas jums — no iekšpusē?

— Teju visi lībieši un viņu pēcteči ir lielas un stipras personības. Tas ir labi, bet tādiem ir arī grūti piesēsties pie viena galda un par kaut ko vienoties. Ne es pirmā, ne pēdējā, kas naivi cer, ka reiz visi būs draudzīgi. Laikam vienmēr kāds atradīsies, kam gribēsies uz sklandrausiem uzšķiest pārāk daudz sauju sāls... Lībieši — tas ir plašs spektrs. Tā ir dziļum dziļa vēsture, tās ir dzimtas, tie ir jaunie un vecie ļaudis, tie ir gan vienkāršie valodas apguvēji, gan politisko interešu pārstāvji, un tad vēl pašas grupas savā starpā savērpj veselu politiku... Tas laikam pieder pie lībieša skarbās dabas! Taču noslēgumā vēlos pateikt atziņu, pie kuras cenšos pieturēties, jo aizvien vairāk saprotu, ka vispirms jāsāk ar sevi. Nav ko pārmest citiem! Piligrimam piederot izteiciens: «Kad tu atrodi mieru sevī, tu kļūsti par personu, kas var dzīvot mierā ar citiem».

Jautāja un uzklausa Alnis Auziņš

Ciemos

SĪKRAGS

Pēc ilga pārtraukuma atsākam mūsu pirmo rakstu sēriju. Pēc apvienošanās ar Kol­kas pagastu klāt nākuši jūrmalas ciemi. No tiem iepriekš esam daļēji aplūkojuši Maz­irbi — Dundagas pagasta pusē. Nesolām, ka visi ciemi raiti sekos cits citam. Pama­zām varbūt. Sākam ar ciemu, kas savulaik bijis viens no vislībiskākajiem, un vis­pirms — ar vēsturi. Izmantoti Kubalu skolas–muzeja materiāli. Vecajās preses ziņās daļēji saglabāta toreizējā rakstība.

Par ciemu

Sīkrags — viena no vecākajām lībiešu ap­metnēm, Košrags — jaunākā. Sīkrags, lībiešu valodā — *Sīkrōg* — pēc valodas liecībām, som­ugriskas cilmes toponīms, avotos pirmo reizi minēts 1387. gadā kā «villa Sīgkeragke».

Pirmo reizi Sīkrags kā sēta (*Gesinde*) atzī­mēts arhitekta un ģeogrāfa Barnikela (*Barnikelli*) 1747. gadā sastādītajā kartē, 1814. gada kartē atzīmēts gan kā ciems, gan kā at­sevišķa sēta, bet kā ciems pirmo reizi parā­dās 1833. gadā Vidzemes un Kurzemes topo­grāfijas kartē.

Sīkragā ir ceļojošās smiltis, kuru dēļ šo­dien samērā grūti restaurēt vecos ceļus un sētu seno izvietojumu. Kāpu dēļ *Pentu* mājas mainījušas savu sākotnējo vietu.

Iedzīvotāji no t. s. Sīkraga, kurā pamatā ietilpst vecsaimniecības, nodalījuši t. s. Ses­ku ciemu ar 19. gs. beigās un 20. gs. sākumā izveidotajām mazistabām un jaunsaimniecī­bām. Šī Sīkraga daļa kā atsevišķu sētu grupa atrodas 1,5 km no centrālās apbūves ciema vidus — *kūlasidam*.

Pēc dokumenta ziņām *Koiju* un *Lorumu* mājas Sīkragā — vecākās saimniecības. Vaļi­nieki nereti nodarbojās ar kādu amatu, pie­mēram, Didriķis Leimanis Sīkragā bija kalējs. Pļavas visām apmetnēm atradušās zemajās vietās 3 — 10 km no jūrmalas meža. Katra saimniecība novāca sienu ar savas sētas ļau­žu spēkiem un glabāja to savā pļavas gabalā uzceltajos siena šķūnišos. 20. gs. sākumā Sīk­ragā aitu ganīšanai pastāvēja t.s. ciema klaju­mi — *kūla lagdo*.

I. Priedīte, Lībiešu apmetņu veidošanās Balti­jas jūras Kurzemes piekrastē. Arheoloģija un etnogrāfija. XIII, R. 1979.

Sīkraga mājas

Vecsaimniecības: Brikši, Jaunklāvi, Kangari, Koijas, Keļķi, Lorumi, Pentes, Santi, Tiļi, Vecklāvi. **Jaunsaimniecības:** Sudrabvītoli, Valki un vēl 16 jaunsaimnieku uzvārdi. **Mežsarga māja** *Celmupes. Sīkraga dzelzceļa stacija. Sīkraga pasta nodaļa.*

No Friča Īvnieka *Dundagas pagasta aprak­sta, 1933.*

1941. gada tautas skaitīšanā reģistrēti ie­dzīvotāji šādās Sīkraga mājās: Alabi, Anbanki, Baznickalni, Bērzlejas, Birzes, Brikši, Celmupes, Dzintarvalki, Jaunklāvi, Jaunsmilktiņi, Jomi, Juv­gemegi, Kangari, Keļķi, Kilasidami, Klajumi, Klā­vi, Koijas, Livkalni, Lorumi, Mande, Meži, Pajjas, Pentes, Piedagi, Puķītes, Roņkalni, Rožbirzes, Sa­riti, Sērņi [Serņi], Sidrabbirzes, Sīkraga stac., Sproģi, Tiļi, Vecklāvi, Vecvalki, Vieči, Vilkadni, Vinemegi, Vītolkalni, Zemvaldi, Ziedlejas.

No Latvijas Valsts vēstures arhīva

Sīkragā bijis pasta kantoris, telefona cen­trāle, dzelzceļa stacija, kā arī tirgotavas — īpašnieki Pēteris Breinkopfs un Hilda Šnei­derats. Sīkragā bijusi Latvijas jaunsaimnie­ku — sīkgruntnieku partijas Sīkraga nodaļa (28.03.1928.), Sīkraga — Jaunciema meliorā­cijas biedrība (26.03.1931.), zvejnieku koope­ratīvs *Loms* (17.03.1932.), Sīkraga pirmskola (1932. gadā, Breinkopfa mājā) un baznīca, ko pieminējis mācītājs Bankavs 1766. gadā, kad no Sīkraga ciema baznīcu pārceļ uz Mazirbes Taizelēm.

Latvijas lielākais pagasts. Fr. Īvnieka Dunda­gas pagasta apraksta Savilkums. Aprakstu redi­ģējis, konspektējis un papildinājis Ernests Ābols. Manuskripts KSM krājumā

Sīkraga burenieki

Meistars E. Kļaviņš te 1894. gadā būvējis burinieku *Jūrnieks*. Meistars P. Melks 1895. gadās būvējis burinieku *Silvia*.

Latvijas piekrastē būvētie burinieki. Ogre, 1989.

Atgadījumi

1823. gadā 2 kuģi ar ledu un zemes izgrūs­ti pie *Tihkraggen*. 1842. gadā uzskrien pie Sīk­raga (*Sihkraggen*) angļu kuģis ar akmeņog­lēm. 1851. gada 13. februārī Sīkragā ledus iz­stūma malā Rīgas šoneri *Theodor ...*, nācis no Brēmenes ar apelsīniem, citroniem, kasta­ņām, tabaku, viss izglābts. 1856. gadā Sīkragā [avarējuši] angļu *Fortuna* ar balastu.

Irves un Ģipkas draudzē. Kurzemes draudžu hronikas II daļa. Rīgā, 1930.

Ievērojami jūrnieki

Anbanks Kārlis (27.06.1884. Dundagas pag. Sīkragā – 02.06.1937. Dundagas pag.). *Foto nav.* — tālbr. kapteinis, kuģīpašnieks. Dz. kuģīpašn. Friča Anbanka ģimenē. Māc. Liepājas j-sk., beidzis Rīgas j-sk. (ap 1910). Pēc j-sk. beigšanas Krievijas tirdzn. un zvejas kuģu kapt. Tālajos Austrumos, kā arī L-brit., Ķīnas un Japānas kuģu kapteinis. Ljā atgrie­zies 1924. Viens no kuģn. s-bas *Jūra* dibinātā­jiem, akcionārs, direktors. Vadījis šās s-bas tv. *Saule* (1927), *Ausma* (1928), *Gaisma* (1929). Bur. *Zelotājs* īpašnieks (kopā ar tēvu). I. Bern­sone.

• *Skats no jūras uz ciemu. 2012. gada decembris.*

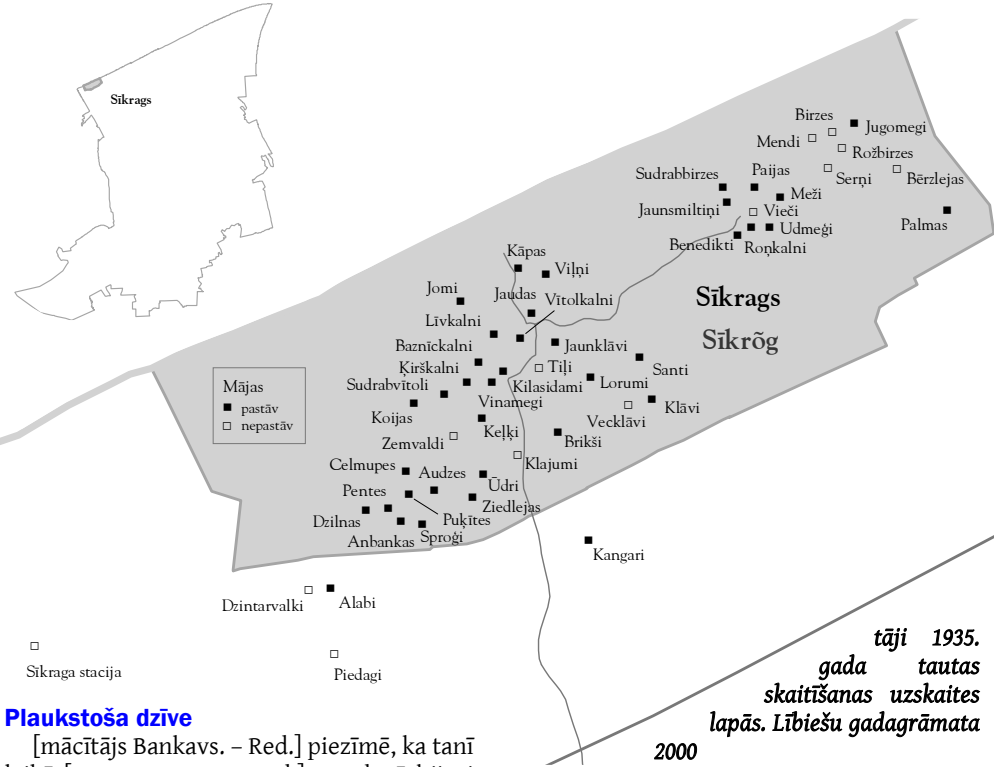
Ivara Abaja foto

Breinkopfs Augusts (1888. Dundagas pag. Sīkragā – 27.04.1970. Ventspilī) — tālbr. kap­teinis, jūrskolotājs. D. Breinkopfa dēls. Māc. Mazirbes j-sk., tālbr. kapt. Diplomu ieguvis Krjā. No 1927 bijis stūrmanis un kapt. PSRS tirdzn. flotē. Ledlauža Krasin stūrmanis (1928), kapteinis. Piedalījies U. Nobiles (Itālija) ekspedīcijas glābšanā Arktikā. 1936 vadījis PSRS kuģi ar kara materiāliem uz re­publikānisko Spāniju. 2. pas. kara laikā nosū­tīts darbā Kaspijas jūrā. 1947–52 strādājis LVJK. 1950–56 bijis arī Rīgas j-sk. pedagogs. Apb. ar 2 Ļeņina ordeniem. A. Cekuls.

Breinkopfs Didriķis (1850 Dundagas pag. Sīkragā – 1925) — tuvbraucējs stūrmanis, kuģīpašnieks. K. Breinkopfa dēls. Tuvbraucē­ja stūrmaņa dipl. ieguvis 1876. Bur. *Mercur* (1887), *Mars* (1892–93, 1896), *Varonis* (1898), *Alcor* kapt. (1898) un īpašnieks. A. Pope.

Breinkopfs Klāvs (ap 1825 Dundagas pag. Sīkragā – ap 1900) — kapteinis praktiķis, kuģīpašnieks, zvejnieks. Uzbūvējis bur. *Mer­cur* (1882; kapt. 1884; līdzīpašnieks), *Mars* (1890). Bur. *Moses* kapt., līdzīpašnieks. A. Po­pe.

Enciklopēdija Latvijas jūrniecības vēsture. 1850–1950. Rīgā, 1998.

Plaukstoša dzīve

[mācītājs Bankavs. – Red.] piezīmē, ka tanī laikā [ap 1870–1780. – Red.] Dundagā bijusi ziedoša andele, laivas nākušas no Anglijas, Libekas un Holandijas un uzņēmušas ogles, labību un citas lietas. Sīkraga ciemā bijuši preču šķūņi uzbūvēti un visur bijusi dzīva darbošanās, prieks un laime, visvairāk Līvi ieguvušies slavu, kas nemūžam nezudīšot.

Teodors Rolands. Desmit dienas Dundagā. Baltijas Zemkopja Pielikums, 1878.

Vislībiskākais ciems

Sīkragā dzīvoja 193 iedzīvotāji, un tālab tas saucams par vidēju ciemu. Pretēji Pētera Damberga atmiņām [5], kurās viņš atcerējās, ka Sīkragā pirms kara bija apmēram ¼ lībie-

Dzelzceļš

No Mazirbes uz Sīkragu gāja ceļš, pa kura vietu vācieši 1916. – 1917. gadā uzbūvēja un izmantoja mazbānīti.

Lībiešu gadagrāmata 2006. Mazirbe un Pit­rags Kārļa Baranovska un dažu vēstures doku­mentu skatījumā. Saulvedis Cimmermanis

Vāciešu celtais stacijas būcenis ap 1930. gadu nomainīts pret elegantu divstāvu ēku.

Toms Altbargs. Lībiešu krasta dzelzceļš

Zvejniecības stāvoklis Sīkragā

Sīkragā un tuvējā Jaunciemā esam ap 60 zvejnieku. Ir jau mums katram savs zemes gabaliņš zemes, bet galvenais ienākums gūs­tams no zvejas. Abiem ciemiem kopā ir 6 motorlaivas, no kurām 4 lielas. Bez tam mums ir vēl 6 tā saucamās selgu laivas un 23 butu laivas. Atskatoties uz pagājušo zvejas sezonu, jāsaka, ka pavasarī, zveju sākot, lik­tas cerības nepiepildījās. Jau jūras māmuļa bija šovasar diezgan paskopa, bet ja arī daž­reiz tā dāvāja bagātākus lomus, tad tirgus trūkuma dēļ — it sevišķi brētliņus — vaja­dzēja pārdot par ļoti lētu cenu. Arī nevien­prātība bieži vien mūsos bij redzama, jo viens otram konkurēdami, jau tā lētās cenas vēl vairāk nosītām. Lai tas arī uz priekšu ne­atkārtotos, tad šinīs dienās nolēmām darbi­nāt kooperatīvu zivju pārstrādāšanai un pār­došanai. Bet kā jau augstāk minēju, tad ir te bij saskatāma nevienprātība, jo pieteicās pa­gaidām tikai 11 biedru. Biedri zvejnieki, aiz­mirsīsim nenovīdību, iestāsīmies visi kā viens vīrs jaundibināmā kooperatīvā! Lai katrs no mums neaizmirst, ka vienībā ir spēks!

Kiri-Kiri. Ventas Balss, otrdien, 1932. gada 12.I, Nr. 3

Loms ieguvis zivju lomu eksportiera tiesības

Tiesības eksportēt zivis un to pārstrādāju­mus ieguvusi Sīkraga zvejnieku kooperatīvā sabiedrība *Loms*.

Ventas Balss, piektdien, 1934. gada 9. II, Nr. 11

Jauns labklājības laikmets Kolkas rajona zvejniekiem

Sekojo­Tautas vadoņa acinājumam, 1936. gada rudenī apvienojās visi zvejnieku kooperatīvi, no Sīkraga līdz Ģipkai, vienā lie­lā *Kolkas rajona zvejnieku kooperatīvā*, kuram, bez centra un centrālās valdes sēdekļa Kol­kā, ir nodaļas Sīkragā, Mazirbē, Košragā, Pit­ragā, Saunagā, Melnsilā, Pūrciemā un Ģipkā. Apvienota kooperatīva rajons gar jūras pie­krasti ir pāri 50 km garš un ir galvenā brētli­ņu zvejas vieta Latvijā. Še darbojas arī lielas privātās ķilavu konservu fabrikas: Seren­sens, Gegingers, Krevalds, SKF u.c. Augstvrē­tīgas ir arī šejienes plekstes, kas tirgū pazīs­tamās ar Dundagas butu nosaukumu.

Ventas Balss, otrdien, 1937. gada 27. IV, Nr. 47

Alnis Auziņš

Autors pateicas par atbalstu raksta tapšanā Ivaram Abajam.

Turpinājums nākamajā numurā.

Gods Dievam augstībā!

«Patiesība jūs darīs brīvus»

2012. gads. Augsti attīstītas tehnoloģijas. Mazinās korupcija. Pilnveidojas likumi. Piederam brīvo valstu savienībai. Bezvīzu režīms starp valstīm. Vārda brīvība. Cilvēktiesību aizstāvju biedrības un departamenti. Sociālo dienestu tīkli. Sērijas, pabalsti, dotācijas... Vai vari iedomāties labāku stāvokli, lai sevi nosauktu par brīvu? Bet vai esam apmierināti un patiesi jūtamies brīvi?

«Un atkal es novēroju visu netaisnību, kas norisinājās zem saules; es redzēju, kā raud deputātu politisko spēļu apspiestie novadu darbinieki un iestāžu vadītāji; es dzirdēju, kā nopūšas politisko strīdu un nesaskaņu nomāktie iedzīvotāji. Tad es daudz zināju jau sen nāvē aizgājušos kā daudz laimīgākus par tiem, kas vēl tagad dzīvi, bet vēl laimīgākus nekā šos abus es teicu tos, kas vēl nemaz nav dzimuši un kas tādēļ vēl nav redzējuši to ļauno dzīves kņadu, kas norisinās zem saules. Es novēroju nopietnāk arī darbu un veikumu visās dzīves nozarēs: te ļaudis vienkārši skaudībā nežēlīgi sacentās cits ar citu. Nejēga turpretī saliek savas rokas kopā un noēd un nodzer pats savu miesu. Viss ir niecība un tukša vēja ķeršana!» (**Pārfrāzēts teksts no Salamana mācītāja** 4:1.-5.)

Tā ir realitāte, ar kuru mēs noslēdzam 2012. gadu. Bet ko paņemsim līdz nākamajam — 2013. gadam?

«Tas Kungs ir patvērums tam, kas apspiests, tversme bēdu laikā». (Ps. 9:10) «Lai apspiestais neaiziet vīlies un apkaunots, lai zema is nabags slavē Tavu Vārdu!» Jau nājā gadā lai ikviena krietna novada iedzīvotāja moto ir: «Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!» (Jes. 1:17)

Septītās dienas adventistu draudzes vārdā
Ansis Roderts

Cik labi mēs dzīvotu, ja vien ievērotu Jēzus Kristus teiktos vārdus: «Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem». (Mt. 7:12)

Mēs taču gribam lai mūs neaprunā, — tad neaprunāsim citus, gribam lai mūs ciena, — tad cienīsim citus, gribam lai par mums domā labu, — tad domāsim labu par citiem, gribam lai par mums runā labu, — tad runāsim labu par citiem, gribam būt svētīti, — tad svētīsim arī citus!

Un tad ne vien eņģeļi teiks: «Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts!» (Lk. 2:14.), bet arī mēs cits citam to varēsim teikt!

Novēlam ikvienam sākt dzīvot pēc Jēzus Kristus teiktajiem vārdiem, darīt labu un piedot ikvienam, kas pāri darījis, lai arī Dievs mums var piedot! Un pasaule ap mums kļūs skaistāka! Lai gaiši, miera un mīlestības pilni jums visiem šie baltie Ziemassvētki!

Kristiešu draudzes Prieka Vēsts vārdā
mācītāja Māra Kirkopa

Kad svinam 18. novembri, atceramies tos izlēmīgos ļaudis, kas 1918. gadā sapni pārvērtā realitātē, lai arī sākumā vien trauslā *de jure*. Kad svinam Lāčplēša dienu, atceramies un domājam par drosmīgajiem karavīriem, kas aizstāvēja tikko dzimušo Latvijas valsti un uzvarēja ienaidnieka pārspēku. Lai arī kādi svētki atrodas pretī ar sarkanu ierakstītajām dienām kalendārā — valsts vai baznīcas svētki, ir liels kārdinājums tos uzskatīt par vienkārši tāpat brīvām dienām, ko mums — patērētāju sabiedrībai — naski piedāvā pavadīt kādos grandiozos svētku šopingos vai vienkārši atslēgties no ikdienas realitātes.

«Gods Dievam augstībā, miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts» — bija Ziemassvētku eņģeļu vēsts, sākot ar ganiem Betlēmes kļajumos, un ir, beidzot ar mums. Šie vārdi pasludina, ka godāt Dievu ir atslēga uz pārējām labajām lietām dzīvē. Ir kāds labs krievu

sakāmvārds: «Ja Dieva nav, tad paldies Dievam! Ja Dievs ir, tad nedod Dievs!» Censties izslēgt Dievu nav izsvērts lēmums, drīzāk komisks. Izslēgt Dievu — tas nav iespējams! Mēs taču visi vēlamies, lai būtu miers virs zemes un labs prāts cilvēkiem, bet tieši šīs lietas izriet no tā, vai mēs apzināmies un godājam Dievu. Baznīcas apmeklēšana nebūt nav vienīgais veids, kā izpaust cieņu un respektu pret Dievu. Mēs taču varam necienīt savu tiešo darba devēju vai īpašnieku, kaut arī tā būtu valsts vai pašvaldība, bet katru dienu iet uz darbu... Godāt nozīmē cienīt, respektēt un būt pateicīgam.

Ko svinam Ziemassvētkos? Ko svinēsim šajos Ziemassvētkos? Dodot un saņemot dāvanas, atcerēsimies lielāko dāvanu cilvēcei — mieru un labu prātu, ko katrs varam saņemt caur Dieva Dēlu un cilvēces Pestītāju Jēzu Kristu.

Svētīgus un labu pārdomu pilnus mums visiem šos svētkus un spēku nākamajā gadā visu labo īstenot!

Dundagas baptistu draudzes
mācītājs Andis Smelte

«Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku...» (Lk. 2:10)

Ar šiem vārdiem eņģelis pasludina, ka pasaulē ir nācis Pestītājs. Tas nav parasts prieks par kādu dāvanu svētkos vai prieks, ka mūs ir apciemojis kāds tuvs cilvēks. Tas nav prieks par kādu pabeigtu darbu, ko ir izdevies veiksmīgi noslēgt. Tas nav ikdienišķs prieks, bet gan liels prieks par to, ka Dievs ir atnācis pie cilvēkiem. Viņš ir mūsu vidū. Līdzās dažādiem ikdienas priecīgiem brīžiem arī mums ir iespēja piedzīvot šo lielo prieku, jo Viņš ir atnācis pie katra personīgi — pie manis un pie tevis. Emanuels — Dievs starp mums. Lai tuvie Kristus dzimšanas svētki mums katram atgādina šos vārdus — Dievs ir starp mums! Lai viņš ir starp mums ģimenēs, starp draugiem, starp vadītājiem, starp likumdevējiem, visās mūsu savstarpējās attiecībās. Lai Dieva klātbūtne mūs visus pārveido, padara labākus. Tas būs patiesais prieks, ko sniedz Dieva klātbūtne, nevis pārējie ikdienas prieki, kas bieži rada vilšanos un sāpes.

Lai visiem priecīgi Kristus Dzimšanas svētki!

Dundagas katoļu draudzes
prāvests Toms Priedoliņš

Priecīgu Kristus dzimšanas dienu! Vai varbūt precīzāk būtu sacīt — piedzimšanas nakti? Par godu Kristus dzimšanai Baznīcā ir pieņemts svinēt vakara vai nakts dievkalpojumu. No Rakstiem nemaz tik droši nevar izsecināt, kad tieši šī dzimšana ir notikusi — pa dienu vai nakti. Lūkas evaņģēlijā ir sacīts par ganiem, kas **nomodā** zem kļajas debess sargāja savus ganāmpulkus, kad no debesīm atskanēja vēsts par Kristus dzimšanu. No tā tad arī tiek secināts par labu piedzimšanai nakti. Tomēr svarīgāk par piedzimšanas detaļām ir noskaidrot, ko šī piedzimšana nozīmē mums katram. Vai tikai senu pagātnes notikumu atcerēšanos ar labu noskaņu un atmiņām? Vai arī šī dzimšana var mainīt mūsu katra ikdienu?

Apustulis Jānis ir pārliecināts: «Viņš bija patiesā gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem. Viņš, gaisma, bija pasaulē un pasaule caur viņu radās, bet pasaule viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem un savējie viņu neuzņēma. Tiem, kuri viņu uzņēma, kas ticēja viņa vārdā, viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem». (Jņ1:10-13)

Dundagas un Ģipkas luterāņu draudžu
mācītājs Armands Klāvs

«Gods Dievam augstībā, miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts!» Ar šo eņģeļu dzies-

mu mēs sagaidām gaišos Kristus Piedzimšanas svētkus. Cilvēki šos svētkus gaida dažādi. Kā mēs zinām, Rietumu kristīgā Baznīca sagaida šos svētkus ar Adventa svētdienām, aizdedzot vainagā pa vienai svecei. Šis vārds latīņu valodā nozīmē *atnākšanu* — Kristus Piedzimšanas gaidīšanu, un arī šajās Baznīcās šis laiks tiek raksturots kā klusuma, miera, garīgu pārdomu laiks. Arī mūsu Pareizticīgā Baznīca gaida šos svētkus, bet atšķirībā no šīm Baznīcām — ar četrdesmit dienu gavēni, vienu no daudzdienu gavēņiem baznīcas gada laikā.

Mēģināsim nedaudz izprast, iedziļināties, ko tad nozīmē mūsu gavēnis, sagaidot kādus no baznīcas svētkiem, šajā gadījumā — Kristus Piedzimšanas svētkus.

Pirmkārt, gavēnis ir dievkalpojums, tātad, tam ir visas dievkalpojuma pazīmes, t.i., kalpošana un upura atnešana. Un kā katrs Dieva kalpotājs mēs vēlamies, lai šis upuris — kā dārgs, tā arī mazs — tiktu pieņemts pie Dieva altāra. Tāpēc mūsu centieni izpaužas, gan atturoties no dažādiem ēdieniem gavēņa laikā, gan pārmērīgām izpriecām, bet, pats galvenais, vairāk un cītīgāk kalpojot Dievam savā vietā. Bieži vien pastāv viedoklis, ka Dievam kalpo tikai garīdznieks altārī. Visi pārējie ir it kā daļēji līdzdalībnieki un tiešā veidā Dievam nekalpo. Tas tā nav, ir tieši otrādi, un pēc svētā apustuļa Jēkaba vārdiem, ka «ticība bez darbiem ir nedzīva» (Jēk. 2:20), mēs darām savus ticības darbus, atrazdamies savā kalpošanas vietā. Tas ir gan mūsu laicīgais darbs, gan mūsu tuvinieki, mūsu bērni, arī mūsu valsts, kuru bieži vien mēs it kā nemīlam un peļam, īpaši valsts varas pārstāvjus.

Gavēnis ir tas laiks, kad mēs varam īpaši palūgties, palūgt Dieva palīgu gan savos darbos, gan mūsu zemei, mūsu mīļajai Latvijai, un tādā veidā ar lūgšanām katrs savā vietā piesauktu jaundzimušā Pestītāja svētību pār mūsu zemi, pār katru no mums, pār mūsu darbu, ģimeni un visiem aizsākumiem, ko mēs veicam.

Gavēņa būtība ir mēģināt šo upuri atnest no visas sirds, un, ja runā par šo aspektu, kas mums liek no tās vai citas lietas atteikties, gavēnis nekādi nebūtu izprotams kā aizliedzošs vai represējošs pasākums, kas neļauj to, kas mums ļoti patīk. Tātad katrs no mums izvēlas ļauno vai labo, jo tieši cilvēks ir tā radība, Dieva bērns, kurš atšķirībā no dzīvniekiem ir tiesīgs izvēlēties, kalpot vai nekalpot, darīt labo vai nedarīt labo.

Tāpēc tieši gavēņa laikā, kā mēs zinām, ir daudz labdarības pasākumu, kuros katrs no mums ir aicināts piedalīties, neaizmirst šīs dzīves bāreņus, sērdieņus, nabadzīgus cilvēkus, kuriem vajadzīga mūsu palīdzība. Un patiesībā tas būtu jādara ne tikai gavēni, bet gavēni par to ir īpaši jāaizdomājas. Tāpēc ka šajā laika posmā mēs atrodamies liela noslēpuma priekšā. Iedomāsimies, ka daudziem cilvēkiem, kas ir dzimuši pavisam nesen vai pat šogad, tie būs pirmie Kristus Piedzimšanas svētki. Viņu dzīvē pirmo reizi ienāks vēsts par jaundzimušo Pestītāju. Tie cilvēki, kas ir jau lielāki, — bērni, kuri māc lasīt un rakstīt, iet skolā, jaunieši, — daudzi piedzīvos šo brīnumu pirmo reizi.

Un, lai viņi to piedzīvotu ne tikai ar iepirkumiem lielveikalā, ar rūpēm par dāvanu iegādāšanos, ar kādu tukšu liksmošanu, priecāšanos, tieši gavēnis runā par to, ka šajā laikā vajadzētu pavadīt dzīvi klusumā, vairāk lūgties, noteikti biežāk apmeklēt dievnamu. Pareizticīgo tradīcijā tas nozīmē saņemt tādus Sakramentus kā grēksūdze, Svētais Vakarēdiens un atrasties vairāk dievnamā. Tāpēc ka dievnams mūsu izpratnē ir Dieva nams — man ļoti patīk, ka mēs saucam dievnamu par Dieva namu, — kurā saimnieks nav ne priesteris, ne kāds cits cilvēks, bet namatēvs ir pats mūsu Radītājs, mūsu Pestītājs Jēzus Kristus, kurš vienmēr neredzami ir klāt. Un ne velti, jau dievnamā iejot, mūs pārņem īpašas izjūtas, īpašas pārdomas, bieži vien pat mūs piemeklē

asaras — prieka vai kādreiz skumju, — bet tās atnāk tieši dievnamā. Kādēļ? Tāpēc, ka šeit neredzamā Dieva svētība, Dieva klātbūtne ir vienmēr klāt, tā šeit iemājo, mūs piemeklē un varbūt mūsos atklāj tādas it kā slēptas lietas, to skaitā arī mūsu grēkus, kurus mēs darām, bet varbūt neesam aizdomājušies līdz tiem, neesam tos nožēlojuši.

Pareizticīgajā Baznīcā ir liela Dieva dāvana, tā ir apustuļu Baznīcas dāvana, tās mantojums, ka mums ir šī individuālā grēksūdze, kurā mēs droši, bez bailēm varam nosaukt Dieva priekšā grēkus. Ko nozīmē nosaukt? Tas nozīmē atmaskot, ka mēs esam ieraudzījuši savā dzīvē kādu ļaunumu, ar kuru mēs nodarām pāri Dievam, nodarām pāri līdzcilvēkiem, un mēs, to nosaucot vārdā, patiesībā atmaskojam to ļauno garu vai tos ļaunos garus, kas stāv aiz mūsu grēka. To nosaucot, mēs iemantojam cerību, ka mēs no kāda sava grēka darba vai domas tiksim vaļā, tiksim atbrīvoti.

Kā mēs zinām, Evaņģēlijā rakstīts, ka grēks cilvēku dara nebrīvu, saistītu. Tātad cilvēks grēkā ir saistīts, ir nebrīvs, un tieši Pestītāja brīnīšķīgie vārdi skan: «Patiesība jūs darīs brīvus». (Jņ. 8:32) Patiesība, ne tikai skatoties uz valsti, uz sabiedrību, bet patiesība, skatoties pašam uz sevi, un bez bailēm, tieši tāpat kā mēs dodamies pie ārsta, un tad mums nav svarīgi, vai mums jānogērbjas kailiem vai jāliekas kādas aparāturas priekšā, tādā veidā mums ir svarīgi saņemt izdziedināšanu. Ar šo miesas izmeklēšanu mēs atmaskojam slimību, atveram vaļā, mēs ieraugām to, un to ierauga arī ārsts, kurš pieņem lēmumu, kā mums palīdzēt.

Tāpat ir ar grēku — mēs atmaskojam šo grēku kā slimību, ieraugām, atpazīstam, un tad jau ņemam talkā garīgos līdzekļus, Svētās Baznīcas līdzekļus — tie ir svētie Sakramenti, kā grēksūdze, Svētais Vakarēdiens, beidzot, eļļas svaidīšana, īpaši slimībās — kā mēs varam dziedināties. Un tādā veidā mēs, nonākot līdz svētkiem, varam tos svinēt patiesi un godīgi, tāpēc ka mēs esam nākuši ar tīru sirdi. Varbūt ar saviem grēkiem, ar savām vajībām, bet mēs katrā ziņā esam Dievam tos atklājuši, mēģinājuši lūgt piedošanu gan Dievam, gan saviem līdzcilvēkiem, un šeit varbūt ir būtiskākā gavēņa nianse, ka mēs attīrāmies, šķīstāmies, ieejam ar drošu sirdi Tā Kunga Svētkos, sava Radītāja Svētkos, kurš ir atnācis pie mums miesā.

Šajā laikā sastopamies ar ļoti senu tradīciju — novietot gaismu logos, visbiežāk svečītes. Šodien tās bieži vien ir elektriskās sveces, ko mēs redzam daudzus logos, un diemžēl mēs redzam tās kā ārišķīgu tradīciju visos logos, gan banku, gan dažādu laicīgu iestāžu logos. Bet šī tradīcija ir ļoti sena — no pirmajiem kristietības gadsimtiem, kad cilvēki lika gaismu logos, lai parādītu ceļu svētajai ģimenei, kur apmesties, kur ierīkot silti, lai tieši mūsu namā, mūsu mājā dzimtu Pestītājs. Redziet, kāda dziļa doma šai līdz banalitātei apnikušajai gaismai logā! Ļoti dziļa doma, lai mūsu namā ierastos tieši Jāzeps un Marija un atskanētu eņģeļu dziesma «Gods Dievam augstībā, miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts!», lai mūsu namu apmeklētu Pestītājs un svētītu mūs.

Bieži vien diemžēl gadās, ka mūsu logā ir novietota gaisma, bet mūsu nama durvis ir ciet. Tās ir aizvērtas Pestītājam, nabagam, grūtdienim, un mēs, kā Evaņģēlijs saka, ar lūpām godājam Dievu, bet bieži vien ne ar savu sirdi. Tāpēc domāsim, dārgie brāļi un māsas, lai gaisma degtu mūsu logos un lai mūsu durvis būtu atvērtas jaunatnākušajam Pestītājam. Lai Dievs svētī visus! Sveicu visus Kristus Piedzimšanas svētkos, vēlu Dieva palīdzību un svētā Rīgas Jāņa svētību. Āmen.

Dundagas un Kolkas
pareizticīgo draudžu
virspriesteris
Nīls
Druvaskalns

Par zaļu pat vēl zaļāks

Mūsējie projektā Web Baltic

No 19. līdz 23. XI Dundagas vidusskolas skolotāja Sandra Salceviča un seši 11. klases skolēni — Edgars Bricis, Madara Enzele, Madars Kojro, Terēza Lepere, Alise Ralle un Natālija Tjujuševa — devās uz Baltijas jūras konferenci Vācijā. Stāsta skolotāja Sandra, Madara, Terēza un Natālija.

S.S.: — Brauciens notika eTwinning projektā. Tā ir Eiropas Savienības (ES) programma, kas saistīta ar sakaru dibināšanu starp ES valstu skolotājiem un skolēniem. Parasti gan šajos projektos neiznāk aizbraukt uz citu valsti, bet šoreiz izdevās. Daudzi vidusskolas skolotāji pieteikās eTwinning portālā, arī es. Biju norādījusi, ka vēlos piedalīties projektos, un pērn mani eTwinning projektā Web Baltic uzaicināja piedalīties kāda Vācijas skolotāja. Iepriecinoši! Šajā projektā iesaistījās 6 valstis, kas atrodas ap Baltijas jūru: Vācija, Dānija, Zviedrija, Polija, Igaunija un Latvija. Tikšanos sauc par Baltijas jūras konferenci, un tā katru gadu notiek citā valstī, šogad Vācijā. Projekts ilgst jau no 1996. gada un vēl turpināsies. Nākamajā gadā varbūt tiksimies Dānijā, bet aiznākamajā — Latvijā.

Tikšanās tēma bija diezgan nopietna, saistīta ar barošanās ķēdēm, sociālajiem tīkliem un enerģijas iegūšanu, tāpēc izvēlējās jauniešus, kas ir vidusskolas vecumā, labi prot angļu valodu un ko pati arī mācu. Projektā viss notika angliiski. No citām valstīm skolēni bija no pamatskolas.

Pēc lidošanas ar divām lidmašīnām un krietnu braukšanu ar busu nonācām Bokholmvikā (Bockholmwik), ciematā pie Baltijas jūras un Dānijas robežas. Tur visi dzīvojām un divas dienas cītīgi gatavojāmies priekšstādei, kas trešajā dienā notika Flensburgā. Jau pirms brauciena varējām izvēlēties mūzikas, foto vai spēļu darba grupu. Es nonācu spēļu grupā, ko arī vadīju. Tajā piedalījās arī Edgars un Madars, un jauniešu uzdevums bija izdomāt un izgatavot spēli par barošanās ķēdēm Baltijas jūrā. Mājās biju daudz gatavojusies, jo neesmu biologe.

Vispirms iepazīnāties, izmantojot dzijas kamolu, kas jau veidoja tīklu. Tad dažādos interaktīvos veidos sākām apgūt terminus. Skolēni paši izlēma, ka veidos kombinēto spēli ar laukumu, kauliņiem un spēļu karti-

• Pēc Govju kazaka nodejošanas. No kreisās: Edgars, skolotāja Sandra, Madars, Alise, Madara, Terēza un Natālija.

Foto no S. Salcevičas albuma

tēm. Paplašinājām tēmu, iekļaujot ne tikai jautājumus par barošanās ķēdi, bet arī par valstu ēdieniem, dabu un vispārīgus jautājumus. Skolēni sadalījās pa grupām, un katrai bija savs uzdevums, piemēram, jāizstrādā spēles noteikumi, jāgatavo kartītes. Viss bija jāizdara divās dienās! Kopā izveidojām 96 jautājumus. Paši arī spēli izmēģināja, lai to pārbaudītu. Skolēni to spēlēja ar azartu.

Priekšstādi rādījām lielā Flensburgas skolā — Auguste-Viktoria-Schule — senā celtnē ar vitražu logiem un kokgriezuma durvīm. Tur māsas ap tūkstoš skolēnu. Uz mūsu priekšstādi nāca piecas paralēlās 10. klases. Vispirms visa klase kopā noklausījās koncertu, pēc tam viena klases grupa devās uz izstādi, bet otra — spēlēt mūsu sagatavoto spēli. Tad

grupas mainījās.

Uztraucāmies, vai Flensburgas skolēnus ieinteresēs, taču jaunieši spēlēja ar aizrautību. Spēle arī bija izglītojoša, tajā bija daudz ziņu par mūsu valstīm. Spēli pavairo un izplatīs.

N.T.: — Mēs ar Terēzu bijām mūzikas grupā. Mājās izvēlējamies populāras latviešu dziesmas. Tieši tāpat bija darījuši arī citu valstu pārstāvjus. Kopā mums iznāca kādas 20 dziesmas, un bija jāizvēlas, kuras no tām iz-

ti, kas saistīti ar enerģijas iegūvi. Tas nozīmē, ka varēja uzņemt gandrīz visu, ja vien varēja pamatot tā saistību ar enerģijas iegūvi. Protams, dabas skati šeit neiederējās. Atgriezušies izvēlējamies labākos darbus, apstrādājam tos, izprintējam, līmējam uz melna papīra un veidojam izstādi. Flensburgas skolā, kur to izlikām, vācu skolēni izvēlējās fotogrāfijas vairākās kategorijās: «Skaistākā un neparastākā», «Neparedzamākā», «Vispamācošākā». Mana fotogrāfija uzvarēja balsojumā par skaistāko un neparastāko attēlu.

N.T.: — Kultūras vakarā mēs dejojām Govju kazaku. Gatavošanās bija interesanta un jautra.

S.S.: — Jo labākā dejojāja mums ir Alise.

N.T.: — Viņa jau arī bija mūsu lielā dejošanas skolotāja.

S.S.: — Iespējams, tieši šīs uzstāšanās dēļ kādā no nākamajām tikšanās reizēm temats būs par mūziku un dejošanu.

T.L.: — Mani visvairāk iepriecināja, ka varēju darīt to, kas pašai patīk vislabāk: spēlēt ģitāru, starpbrīžos — arī klavieres, dziedāt.

M.E.: — Iepazīnos ar jaukām meitenēm, ar kurām dzīvoju vienā istabā. Īpaši labs kontakts izveidojās ar piecpadsmitgadīgo Mirjamu no Zviedrijas. Katru vakaru pirms gulētiešanas man bija vismaz pusstundu gara jautājumu spēle ar šo meiteni. Pēc tam varēju ļoti labi gulēt.

S.S.: — Pēc priekšstādes mūs jauktās grupās aizveda ekskursijā pa Flensburgu. Kādā vietā gājām, un pēkšņi radās tāda sajūta, ka esi ... Rīgā, pie Vecās Svētās Ģertrūdes baznīcas!

M.E.: — Es pamanīju tādu vietu, kas līdzinās Talsu Lielajai ielai, kur tā ved no kalna lejā.

S.S.: — Man piedalīšanās projektā sniedza jaunu pieredzi, darbojoties ar citu valstu skolēniem, un man tā patika. Vācijā ieradāmies tuvu mūsu valsts dzimšanas dienai, tāpēc gribējām, lai citi arī par to uzzina. Pēc dejas apspējam lentītes mūsu karoga krāsās mūsu kopīgā projekta dalībniekiem ap rokām kā rokassprādzes. Viņi tās vairākas dienas nēsāja un priecājās.

Vēl Vecajā gadā gatavosim Ziemassvētku kartītes ar apsveikumiem angliiski un krieviski un sūtīsim tās projekta dalībniekiem. Viņi sūtīs mums savējās.

Uzklausīja Diāna Siliņa

Lidices roze jaunajam māksliniekam!

Par Starptautiskā bērnu radošās mākslas konkursa Čehijas Republikā laureātu ir kļuvis Dundagas Mākslas un mūzikas skolas (DMMS) audzēknis Ernests Tropiņš, iegūstot medaļu Lidices roze. Apsveicam Ernestu un viņa skolotāju Lindu Celmu!

Šis bija jubilejas, 40. gads, kad Lidicē, Čehijas Republikā, notiek bērnu mākslas darbu konkurss. Šoreiz tēmai Teātris, lelle, pasaka bija iesūtīti 26 064 darbi no 67 pasaules valstīm. Apbalvojumiem žūrija izvirzīja 724 dar-

bu autorus, no tiem 122 jaunie mākslinieki kļuva par medaļas Lidices roze laureātiem. Medaļu profesionāla mākslas pedagoga un mākslinieku žūrija piešķir pašiem labākajiem darbu autoriem. Ļoti iepriecinoši, ka to vidū

• Pēc apbalvošanas. No kreisās: skolotāja Dace Čodera, Ralfs Dubovičs, Niklāvs Neimanis, izstādes kuratore Ivona Kasalicka, Marks Sudmāls, Čehijas vēstnieks Latvijā Pavols Šepeļāks, Ernests Tropiņš un skolotāja Linda Celma.

Foto no DMMS albuma

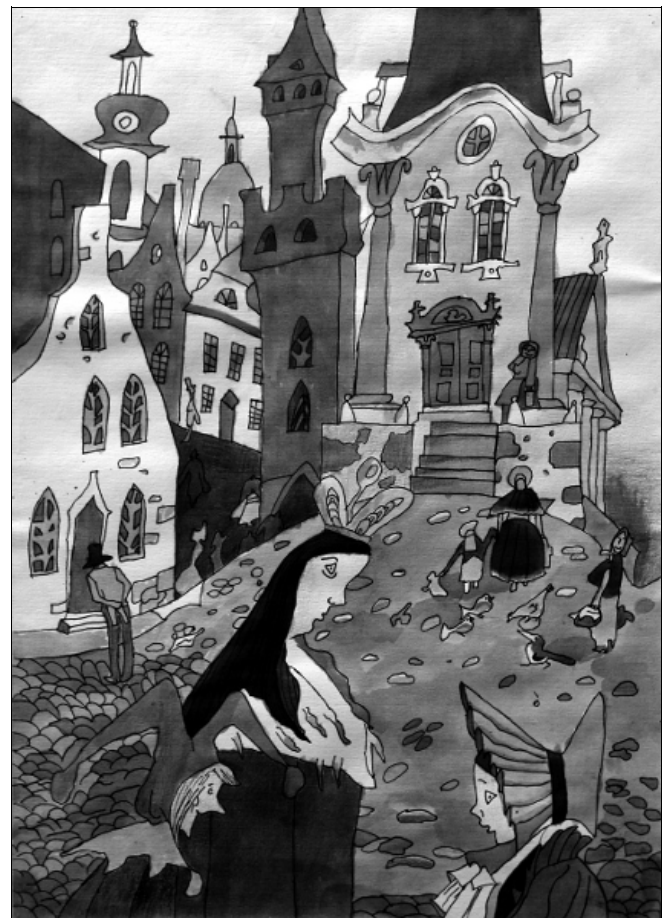
ir 11 gadus vecais Ernests ar savu darbu Ilustrācija pasakai (A2, akvarelis, flomāsteri, krāsainie zīmuliņi)!

Goda diplomus ieguva vēl trīs DMMS audzēkņi, kas savus darbus izstrādāja skolotājas Daces Čoderas vadībā: Marks Sudmāls (6 gadi) — Lelles pašportrets (A3, guaša), Ralfs Dubovičs (7 gadi) — Lelles pašportrets (A3, guaša), Niklāvs Neimanis (9 gadi) — Mīļākā rotallietā (A2, guaša, pastelis).

Godalgotie bērni, viņu vecāki un skolotāji saņēma ielūgumu ierasties uz Starptautiskā bērnu radošās mākslas konkursa 40. gadagājuma izstādes Lidice 2012 atklāšanu un apbalvojumu saņemšanu 15. XI Rīgas Rātsnamā. Audzēkņiem liels gods un piedzīvojums bija saņemt diplomus un medaļu no paša Čehijas Republikas vēstnieka Latvijā Pavola Šepeļāka un Lidices galerijas vadītājas un izstādes kuratores Ivonas Kasalickas rokām.

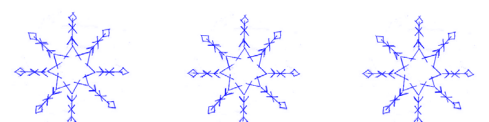
Pēc izstādes svinīgās atklāšanas un apbalvojumu saņemšanas Rīgas Domes sēžu zālē konkursa laureāti un viesi varēja noskatīties čehu pasaku filmu Kā mostas princeses.

DMMS direktora vietnieci
Lindū Celmu uzklaušja Alnis Auziņš

• Ernesta darbs.

L. Celmas foto

Raibs kā svētku galds

Ziemassvētku izstādē un tirdziņā

30. XI pils kolonālē atklāja Ziemassvētku izstādi un tirdziņu, kas darbojas līdz 28. XII darba dienās no plkst. 10.00 līdz plkst. 17.00.

Dažnedažādas sedziņas — adītas, austas, tamborētas, rakstainas zeķes un cimdi, čībīņas zīdaiņiem, Adventa vainagi no čiekuriem, gliemežvākiem un citiem dabas materiāliem, rotaslietas, lakati, šalles, koka karotītes, tamborētas eglīšu rotas un smalki, tamborēti groziņi, māla podiņi un svečturīši, kartītes, matu dekorī un pat somas — tas nebūt nav viss, kas izstādē aplūkojams un tirdziņā nopērkams. Apskatot izstādi un tirdziņu, atcerējos laikus, kad tur varēja iegādāties lina audumā ietērtas burciņas ar medu no Induļa un Zintas Ķierpju dravas. Uz šādām atmiņām mani vedināja Vitālija Nazārova sarūpētie kārumi — ķirbju un cidoniju sukādes, ko var pagaršot un tad lemt, iegādāties vai ne. Gardas jau gan!

Šogad pirmoreiz izstādē un tirdziņā piedalās ne tikai Vitālijs, bet arī Līga Paegleskalne,

Santa Sula, Arita Geršmane, Anita Šulce un Rūta Roze. Īpaši acis piesaista Santas interesanti darinātie kēksiņi, ar ko spēlēties mazajām meitenēm, bet lielākas jaunkundzes un pieaugušas sievietes tos var izmantot kā adatu spilvenus. Anita savukārt mantojusi no mammas Marutas talantu dabā ieraudzīt, izdomāt un radīt skaistus floristikas darbus, šoreiz tie ir bagātīgie Adventa vainagi.

Skaisti aptamborētus spilvenus un tamborētas segas no savas pūralādes bija izņēmusi arī Līgita Miška. Viņas darbi lieliski kuplina izstādi.

Pateicība visiem, kas izstādē un tirdziņā piedalījās, kā arī pils meitenēm Rutai un Smaidai, kas to rīkoja un iekārtoja!

Dāna Siliņa

• Anitas Šulces darinātie Adventa vainagi.

Dundadznieka foto

Koncerts Adventa noskaņās

9. XII Lībiešu tautas namā Mazirbē ar sirsnīgu koncertu iepriecināja Liepājas teātra aktrise Sigita Jevgļevska un ģitārists Māris Kupčs.

Lībiešu namā uzreiz jutāties gaidīti — saimnieki pie ieejas, omulīgs siltums zālē un gaumīgi iekārtota skatuve: kā parasti, lībiešu karogs, labajā pusē — liels, brīnišķīgs Adventa vainags, kreisajā — skujuņu un ziedu kompozīcija, bet dziļāk fonā uz priekšskara — vietējo rokdarbnieču darbiņi.

Viešņa, kas kopā ar pavadošo mūziķi un arī viņa dēlu Kristenu bija mērojusi tālo ceļu, uzreiz ieguva auditorijas piekrišanu ar prasmi uzrunāt skatītājus. Ir gadījies redzēt dažādas paņēmienus, tostarp visai novalkātus, kad estrādes mākslinieks nemitīgi spēlē uz publiku, aicinot plaukšķināt un dziedāt līdz. Sigita Jevgļevska piesaistīja ar atvērtību, uzticēšanos, pašas izauklētām pārdomām. Īsāk

sakot — mīlestībā. Šis bija tas diezgan retais gadījums, kad līdzvērtīgi pašam priekšnesumam — ģitārista spēlei, dziesmai un dzejai — bija aktrises runa, dalīšanās savas dvēseles pieredzē. Tik atbilstoši Adventam.

Reiz kāds ļoti godājams un gudrs teologs man teica, ka latviešu literatūrā ir pavisam nedaudz augstas raudzes kristīgās dzejas — Leonīdam Breikšam un tad vēl pa kādai vārsmai. Laika gaitā tam aizvien vairāk piekritu. Tomēr šai atziņai ir arī otra puse, ko apliecināja koncerts. Adventa noskaņas var būt arī tādā dzejoļī un dziesmā, kas ar gaumi izvēlēta, bet kur «pa tiešo» nav Dieva vārda. Tas ir apmēram tāpat, ja mēs sajūsmā sakām, ka Dievs ir visur — sīkākajā puķītē uz lauka vai

kā šajā koncertā vienā dziesmā bija teikts — nosalušā, trīcošā sunītī. Un mūsu attieksmē pret to.

Vēl aktrise lika aizdomāties par šķietami vienkāršām patiesībām. Jūs esat laimīgi, Sigita Jevgļevska teica, jo dzīvojat tālu no lielpilsētas, tās burzmas, trokšņa, steigas un lielveikalu pirmssvētku trakuma! Jā, tā ir, bet vai to ikdienā atceramies un novērtējam? Labi, ka atbraucējs no lielākas pilsētas to atgādina. Un vēl — domu šķautne par svētku egli. Padomju laikos tie, kas uzdrīkstējās un atbilstoši savai pārliecībai iedeva Ziemassvētku egli, to darīja pašos svētkos vai īsi pirms tiem. Tagad... It kā jau skaisti, ka lielās egles dižākos un mazākos laukumos parādās decembra sākumā, bet... Īstenībā tā vairāk ir izdabāšana mūsu nepacietīgā laikmeta prasībām, un tad tas ir viens no daudzajiem iemesliem, kāpēc 24. un 25. datumā pietrūkst svētku izjūtas. Mēs to esam atstājuši lielveikalu plauktos, steigā un nemierā, varbūt arī

pārlieku agri iededzinātā svētku eglē.

Aktrise ir apveltīta ar skaistu balsi, ko varējām novērtēt gan dziesmās, gad dzejā. Liepā līks bija ģitārists, un klātesošo vislielākos aplausus izpelnījās tēva Māra Kupča un dēla Kristena Kupča saspēle un cieņpilnās attiecības, izpildot «Ances romanci». Nēkad neesmu bijis Raimonda Paula daiļrades cienītājs, bet šis priekšnesums aizkustināja, un ne velti skatītāji to beigās lūdza atkārtot.

Zālē bija silti ne tikai tāpēc, ka namatēvi to laikus bija piekurinājuši, bet arī tāpēc, ka to piepildīja apmēram sešdesmit skatītāju un klausītāju.

Vēlreiz liels paldies māksliniekiem un tāpat Veronikai un Edgaram Milleriem ar viņu palīgiem — par ideju, uzdrošināšanos un kopīgu piepildījumu!

Alnis Auziņš

Laimes lāča Laimes egle

7. XII 16.30 pie pils Laime lācis ar saviem draugiem un kopā ar bērniem un jauniešiem lika iegaismoties Laimes eglei.

Laimes lācis bija visnotaļ balts, apņēmīgs, pats par sevi saprotams, runājošs, daudz vicinājās ar priekšķepām un lēkāja uz pakāļkājām. Laimes lācis paziņoja, ka ir atradis Laimes egli, un drīz vien sāka dziedāt. Tad Lācim pievienojās tikpat enerģiskais jauniešu iecienītais dziedātājs Kašers, uzreiz iesaistoties sarunās ar publiku, aicinot atbildēt skaļāk, lēkāt un dziedāt līdz. Kad Lācis, Kašers, kā arī Zaķis un Vilks kādu laiciņu bija sparīgi

darbojušies, parādījās arī Ziemassvētku vecītis, kam arī dziedāšana, izrādās, bija sirdslēkta.

Lēkāt līdz šogad īpaši mudināja ļoti piemērotie laikapstākļi. Šādos gadījumos nekādas dekorācijas, ne buramvārdi nespēj aizstāt pūkainu sniedzīgu un nelielu, degunā kniebjošu salu. Par to dabas mātei liela pateikšana! Acīmredzot arī Laimes egli sniegs un sals darīja visai pielaidīgu, jo jau pēc da-

žiem uzaicinājumiem tā iedegās.

Šo rindīņu autoru gaidīja pārsteigums pie tējas punkta netālu no Tūrisma informācijas centra. Ar tēju cienāja pils darbiniece Ruta Bērziņa, kuru biju iedomājies esam baltajā Laimes lācī. Nekā! Toties Ruta piedāvāja tēju, kas bija ugunīga, garda un sasildoša.

Tad jau Kašers bija sācis dziedāt

pazīstamas gadalaikam atbilstošas dziesmiņas, kā *Uzsnīga sniedzīņš balts*, bet bērni turpināja lēkāt un dziedāt līdz.

Lai Laimes egle spoži mirdz turpmāko pirmssvētku un svētku laiku!

Alnis Auziņš

Dundagas pili

20. XII plkst. 11.00 Ziemassvētku eglīte invalīdiem.

21. XII plkst. 20.00 Dundagas amatiermākslas kolektīvu koncerts. Skolēniem un pensionāriem Ls 0,50, citiem Ls 1.

29. XII plkst. 11.00 Latvijas leļļu teātra izrāde *Jampadracis Ziemassvētkos*. Ieeja brīva.

31. XII plkst. 22.00 Vecgada balle ar Juri Kajaku un Georgu Ignatjevu. Ieeja Ls 2.

Kolkā

31. XII plkst. tautas namā 23.00 Jaungada nakts balle ar grupu *Novadnieki*. Ieeja Ls 2.

Sirsnīgi pateicos visiem, kas mani sveica, saņemot novada domes apbalvojumu *Par mūža ieguldījumu!*

Ināra Čaunāne

Dievkalpojumi

Luterāņu draudzēs. Dundagā 24. XII plkst. 16.00, plkst. 15.30 Dundagas pagasta jauktā kora un draudzes kora, kā arī saksofonistu Roberta un Raimonda Puduļu koncerts. Ģipkā 24. XII plkst. 17.30. Kolkā 24. XII plkst. 14.30 dievkalpojums un Kolkas pagasta jauktā kora koncerts. Mazirbes baznīcā 24. XII plkst. 16.00, mācītājmuižā 25. XII plkst. 11.00.

Katoļu draudzēs. Svētā mise Dundagā 25. XII plkst. 13.00, Kolkā — 25. XII plkst. 14.00.

Dundagas baptistu draudzē 24. XII plkst. 16.00, 26. XII plkst. 11.00 Dundagas kristīgo draudžu kopīgi rīkotās Ziemassvētku svinības visām Dundagas ģimenēm un bērniem.

Pareizticīgo draudzēs. Dundagā 26. XII plkst. 15.00, Kolkā 26. XII plkst. 10.00.

Draudzē Prieka Vēsts 26. XII plkst. 16.00.

Novusa rezultāti

24. XI Kolkas tautas namā kopā ar savām «mammām» pie spēļu galdiem meistariību radīja 17 spēlētāji gan no Kolkas, gan no Dundagas. Labāko trijnieks bija šāds: 1. vietā Artis Jāvalds, 2. vietā Aivis Kalniņš, 3. vietā Ivo Fridrihsons. Apsveicam!

Pārējie novusisti ierindojās šādā secībā: 4. Edgars Kānbergs, 5. Oskars Sproģis, 6. Jānis Cīrvelis, 7. Aleksis Otomers, 8. Vairis Laķevics, 9. Gatis Fridrihsons, 10. Aivis Kuzmins, 11. Mairis Kehers, 12. Mārtiņš Kuzmins, 13. Ēriks Blumbergs, 14. Toms Kehers, 15. Māris Onzuls, 16. Ilmārs Gleglu, 17. Aldis Tindenovskis. **Aiga Ūdre**

Latvijas mežsaimniecības uzņēmums par augstāko samaksu pērk meža īpašumus. Garantējam godīgu samaksu darījuma dienā. Tālrunis: 26129919.

Maina māju ar zemi pie Dundagas pret meža īpašumu. Tālrunis: 26129919.

Arturs Uldis Alksnis (1938)
Elza Ķēniņa (1921)

«Dundadznieks» Nr. 22 (149)
2012. gada decembris.

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā 3085.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Mareks Griciks, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējama. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize